

duhovno

življenje

BUENOS AIRES

Sobota, 15. avgusta. XXIII. GLASBENI VEČER v Slovenski hiši. Zgoraj: Mladinski pevski zbor iz San Justa. Dirigenta: Andrej in Andrejka Selan. Foto: Marko VOMBERGAR. — Spodaj: Mladinska skupina SPZ „Gallus“ pod vodstvom ge. Anke Savelli Gaserjeve.

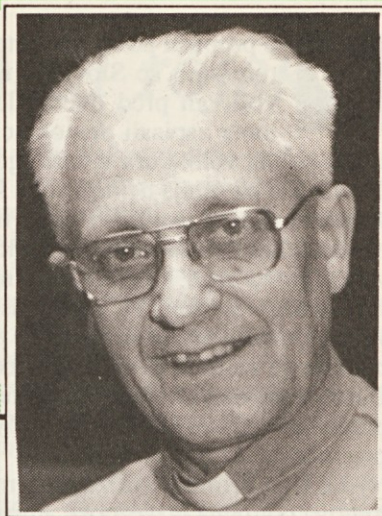
Ob 500-letnici odkritja Amerike

LOJZE KUKOVICA

Leto 1992 je leto velikih spominskih slovesnosti ob 500-letnici odkritja in kolonizacije Amerike. Tako v Španiji kot v Ameriki se prirejajo kongresi, znanstvena srečanja, mednarodne športne prireditve, objavlja se nešteto publikacij od knjig do člankov v najrazličnejših revijah. Vse to, da se dá imponen okvir obhajanja tega izredno važnega dogodka v zgodovini človeštva. Tudi Cerkev po svoje proslavlja ta dogodek, posebej še s pozivom papeža Janeza Pavla II. k novi evangelizaciji ameriškega kontinenta.

Ta spominska obhajanja pa niso vsa istosmerna. Odkritju in zlasti kolonizaciji Amerike se dajejo najrazličnejše razlage, nekatere skrajno optimistične, druge ekstremno pesimistične, spet druge, in teh je največ, pa skušajo gledati z objektivnim zgodovinskim čutom, ki zna videti in priznati pozitivne strani tega epohalnega dogodka, a nič manj objektivno ne presoja in, če je treba, tudi obsoja njegove negativne plati.

Nekateri, zlasti intelektualni krogi, tako v Evropi kot v Ameriki so naravnost sovražno razpoloženi proti kakršnemukoli obhajanju, še bolj proti proslavljanju 500-letnice odkritja novega sveta. Ne Amerika ne Španija naj bi ne imeli pravice obhajati tega dogodka. Če naj se česa spominjamo, so to le strahotne grozote vseh vrst, ki da so jih zagrešili kolonizatorji proti domačemu ljudstvu na ameriških tleh: Od skorajšnjega uničenja indijanske kulture pa do množičnega fizičnega uničevanja ter strahotnega izkoriščanja prvotnih prebivalcev, ki so bili izročeni na milost in nemilost evropskim avanturistom. Če že Španija hoče obhajati leto 1492, naj to stori z iskreno recitacijo spokornega psalma Miserere, s katero naj prosi Boga in ves civilizirani svet odpuščanja za barbarska grozodejstva,

ki jih je zagrešila nad prvotnimi ameriški prebivalci. Ti krogi ponavljajo, pogosto čisto nekritično, vse, kar so stoletja zbrala in zapisala v „Črni legendi“ (Leyenda negra). Tem kritikom se lahko očita vsaj to, da tedanje dogodke in stvarnosti presojujejo izključno z merili sedanje kozmovizije brez zadostnega ozira na kulturni kontekst, v katerem so se ona dogajanja vršila.

Na drugi strani pa se nahajajo tisti miselni krogi, ki se predajajo

nekritičnemu triumfalizmu, kot da je odkritje in kolonizacija Amerike ena sama svetla epopeja, v kateri ni najti praktično nobene sence. Proti Črni legendi pišejo svojo Rožnato legendo.

Kot navadno v takšnih primerih se nam zdi, da sta obe stališči neobjektivni in zato dejansko krivični. Resnica bo nekako v sredi, čeprav bo različna ideološka usmerjenost bolj poudarjala zdaj svetle, zdaj temne točke. Enega in drugega je bilo veliko.

Cerkev se seveda pridružuje obhajanju tega izredno pomembnega zgodovinskega dogodka. Za Cerkev proslavljanje 500-letnice pomeni predvsem prihod krščanstva na novi kontinent. Cerkev je hvaležna Bogu za vse dobro, ki so ga neutrudni in pogosto herojski misijonarji prinesli na ameriško celino. Prav kmalu po 12. oktobru 1492 so se začeli v vedno večjem številu izkrcevati na novi zemlji tisoči in tisoči misijonarjev, ki so tistim ljudem, sedečim „v smrtni senci“, prinesli luč evangelija. S tem je ne samo zvesto izpolnila Kristusovo naročilo, ponesti evangelij vsem narodom do konca sveta, temveč je tudi globoko posegla vboljšanje socialnih razmer. Le kdor je vsaj v neki meri seznanjen s krutimi in nemoralnimi običaji, kakršnim so bila podvržena ame-

Po propadu partijske diktature smo se Slovenci na volitvah pred dvema letoma zapisali demokraciji. To je bila velika ura v naši zgodovini. Žal pa ostaja demokracija še vedno v mnogih pogledih samo na papirju. Zdi se, da smo prav Slovenci glede tega med največjimi zamudniki v Evropi. To zamudništvo pa pomeni na osebni ravni za marsikoga iz naše družbe krivico. Odtod nuja, da slehernik od nas pomaga z največjo dobro voljo prezačevati ta naš prostor.

Le trije primeri. Ne zanima me njihova politična razsežnost, ampak samo etična: koliko so v skladu s poštenostjo.

- Slovenska skupščina je pred meseci izglasovala prvi demokratični vladi po vojni nezaupnico, češ da je bila vlada premalo strokovna in uspešna. Ves cirkus okrog nezaupnic je spremljala preveč glasna protikrščanska muzika, da bi mogli sprejeti omenjena razloga. A to je že druga zgodba. Najbolj presenetljivo je bilo, da pri vsej komediji ni igralo niti najmanjše vloge dejstvo, da je bil prejšnji mandatar eden redkih sedanjih slovenskih politikov s čisto politično preteklostjo. Torej, kar velja v mednarodnem svetu za najvišjo kvaliteto javnega delavca in sploh za pogoj, da sme nekdo za-

Prezračimo slovenski prostor!

BRANKO ROZMAN

nesti vodstveno mesto, je bilo pri nas vzorec brez vrednosti. Istočasno se pa to, da so bili vsi trije predsedniški kandidati, ki naj bi spodnesli dotedanlega mandatarja, v preteklosti ideološko kompromitirani, niti omenjalo.

Tako ravnanje bi bilo v resnični demokraciji kot popoln nesmisel kratko malo nemogoče.

- Ponavljanje misli, da je razčiščenje naše medvojne preteklosti nujno, začenja počasi utrujati, a kaj ko brez razčiščene preteklosti demokracija ni možna. Udeleženci in dediči revolucije si tega razčiščevanja ne žele — z najvišjih družbenih vrhov je ponovno slišati pozive, naj pustimo preteklost preteklosti, češ da noben narod ne troši toliko energij za takšno delo kot mi; to seveda ne drži: npr. Nemci še danes lovijo po svetu nacistične kriminalce — nasprotni tabor pa sili k po-

jasnitvi preteklosti. Kdo se potem takim preteklosti boji? In zakaj?

A krivice, izvirajoče iz ponarejenega prikazovanja preteklosti, se dogajajo še na vsak korak. Po eni plati se revolucija, ki je bila kot revolucija nemoralno dejanje, kuje v zvezde, po drugi se pa tisti, ki so se ji uprli, obsojajo v pekel. Vse to se dogaja predvsem zato, ker še vedno vzdržujejo osnovne laži, da pri revoluciji ni šlo za revolucijo, da je bila partija isto kot narod, da je bilo nestrinjanje z njenim terorjem narodna izdaja, da so bili heroji samo na njeni strani itd. Bajke, ki smo jih poslušali zadnjih petdeset let in ki še vedno krojijo merila pri nas, kaj je bilo med vojno pri nas herojstvo in kaj izdaja.

Takšno početje nima kajpada z demokracijo nič skupnega. Nasprotno, to je velika cokla na njeni poti.

riška indijanska plemena, pod svojimi podivjanimi in krutimi „casiques“, more pravilno oceniti tudi veliki kulturni blagoslov, ki ga je Cerkev prinesla po svojih misijonarjih v Ameriko. Zato se Cerkev, tudi ameriška, hvaležno spominja herojskih misijonarjev iz tistih časov, ki ji služijo tudi kot mogočni zgledi za novo evangelizacijo, h kateri nas poziva sv. oče. A Cerkev pri vsem tem tudi ne zapira oči pred grehi, napakami in zmotami, ki jih je zagrešila ona in ob njej tudi drugi, čeprav za te zadnje ona ni bila odgovorna. Cerkev uporablja 500-letnico za resno izpraševanje vesti in brez obotavljanja in brez napačnega sramu gleda na svojo pol tisočletno zgodovino na tej zemlji. Ve, da je vsadila krščansko vero v srce in v dušo ameriškega človeka, a zmeraj bolj se zaveda, da ni mogla, še zdaleč ne, izrjavati vseh poganskih korenin, iz katerih prav danes poganjajo novi izrastki v obliki premnogih sekt. Priznava, da je od nje oznanjano krščanstvo ostalo pogosto le na površini, kot

vcepek na poganskem drevesu, ki še ni moglo prekvasiti v globini življenja ameriških ljudi. Cerkev je tedaj uporabljala metode, ki so bile v tistem času splošno sprejete, ki jih je torej treba presojeti z očmi tedanje dobe. Cerkev je tudi že tedaj obsojala nečloveško izkoriščevanje Indijancev, njih zatiranje, zasužnjevanje in vsa druga nasilstva. V mnogih govorih je Janez Pavel II. z apostolsko prostodušnostjo zato tudi prosil odpuščanja vse prizadete, v kolikor se je morda ona z molkom moralno zadržala nad njimi.

A bolj kot nazaj hoče Cerkev gledati naprej. Ne da bi se umikala sodbi zgodovine, temveč ker ve, da je najboljši in pravzaprav edino možen način, kako preteklo popraviti in zamujeno dohiteti, da z novo apostolsko navdušenostjo nadaljuje delo, ki ga je začela pred 500 leti. To bo najbolj učinkovit način, kako koristiti temu kontinentu krščanskega upanja, kot ga pogosto imenuje papež.

V letošnjih počitnicah sem se srečal z mnogimi izmed vas, ki ste prišli v Slovenijo. Po njih in tudi po teh vrsticah vam pošiljam pristrčne pozdrave in najboljše želje!

Še vedno me vežejo na vas ne samo molitev, ampak tudi sveži in nepozabni spomini.

Vesel sem bil sporočila, da ste se Slovenci v Argentini na romanju v

• Skoraj ni mogoče verjeti, da se nekatere parlamentarne stranke branijo za poslansko ali kakšno drugo družbeno funkcijo podpisati izjavo, da ni nikdar sodeloval s SDV, kot da to ni po drugih pokomunističnih državah po Evropi vsakdanja praksa. Koliko nemških funkcionarjev z ozemlja bivše Nemške demokratične republike je že letelo, ker so jim prišli na sled, da so sodelovali s partijsko tajno policijo.

Za vse javne funkcionarje bi moralo veljati načelo, da ni za javno funkcijo v demokraciji sposoben nekdo, ki je na ključnem mestu pomagal vzdrževati partijski totalitarni režim: toliko manj je zanjo sposoben, kolikor višje mesto je prej zasedal in kolikor dlje ga je zasedal. Po istih merilih bi bilo treba prečistiti tudi naše najvišje znansstvene in umetnostne ustanove.

Omenjene zahteve so abeceda sleherne demokracije. So nujen etični temelj zanjo.

(Družina 1992/31) ●

Dragi slovenski rojaki!

Lujanu 10. maja letos posvetili Materi božji. Posamezna slovenska verska središča in družine pa bodo posvetitev opravili med letom.

Slovenci smo se slovesno posvetili Mariji na praznik njenega Vnebovzvetja 15. avgusta. Mariji smo posvetili sebe, naše družine, naše škofije, našo domovino ter naš narod doma in po svetu.

Ko smo z državno samostojnostjo začeli pisati novo stran svoje zgodovine, bi morali začeti tudi novo stran svoje vernosti in duhovne prenove. Zavedamo se, da bo to dolga pot. Hočemo jo prehoditi skupaj z Marijo, pod njenim varstvom in po njenem zgledu. Posvetitev je dejanje vere in pomeni dokončno in nepreklicno izročitev samega sebe Marijini materinski ljubezni.

Marija je najvarnejša pot, po kateri pridemo k Jezusu.

V kratkih besedah „Po Mariji k Jezusu“, je izražen ves pomen naše posvetitve. Približati se Mariji pomeni približati se Kristusu. Reči vsak dan svoj da Oče, zgodi se tvo-

ja volja, kakor molimo v očenašu, to je posvetitev. Posvetiti se Mariji pomeni sprejeti jo k sebi, podobno kakor apostol Janez in jo peljati v celotni prostor svojega notranjega življenja. Posvetitev pomeni hoditi in potovati skozi življenje skupaj z Marijo, jo imeti za vzor in jo posnemati v njenih krepostih, zlasti v močni veri, trdnem upanju in dejavni ljubezni.

S posvetitvijo Mariji smo se zavezali, da bomo vse svoje od Boga dane sposobnosti in darove uporabljali tako, da bomo po njih povezovali sebe z Bogom in z ljudmi, ljudi pa med seboj v medsebojnem spoštovanju, miru, razumevanju, sodelovanju, odpuščanju in dobroti ljubezni.

Na različne načine drug drugemu pomagajmo uresničiti posvetitev v življenju.

Vaš vdani Metod Pirih,
koprski škof in narodni ravnatelj
za Slovence po svetu

Koper, 17. avgusta 1992

Nadškof Pier Luigi Celata — prvi nuncij v Republiki Sloveniji — vodi slovesno mašo v ljubljanski stolnici (15. julija).

MARIJA

naša mati

Ko je Marija dala svoj pristanek, da postane mati Božjega Sina, se je najtesneje povezala ne samo z Jezusovo osebo, temveč tudi z njegovim delom. Vedela je, da bo Zveličar odrešil človeški rod; zato je tedaj, ko je privolila, da postane njegova mati, sprejela tudi, da postane najzaupnejša sodelavka pri njegovem poslanstvu. „Po pravici torej menijo cerkveni očetje, da je Bog Marijo uporabil ne kot zgolj trpno orodje, temveč da je s svobodno vero in pokorščino sodelovala pri odrešenju človeštva“ (C 56). In res, Marija je s tem, ko je dala svetu Jezusa, ki je vir milosti, dejavno in neposredneje sodelovala pri podeljevanju te milosti vsem verujočim, „katera je dala svetu življenje samo, ki vse prenavlja... je s tem — trdi koncil — nam postala mati v redu milosti“ (C 56. 61).

Kakor je nekoč prva žena, Eva, sodelovala pri izgubi milosti, tako je morala po umnih načrtih božje previdnosti druga žena, Marija, sodelovati pri vrnitvi milosti. Življenje milosti vsekakor prihaja od Jezusa, ki je njen edini vir in je tudi edini Odrešenik; vendar pa smemo reči, da nam milost prihaja tudi od Marije, saj je Marija rodila Jezusa za ta svet in je bila vse svoje življenje tesno povezana z njegovim delom. Če je Jezus vir in studenec milosti, je Marija — kakor rad ponavlja sv. Bernard — cev in kanal, po katerem nam milost priteka. Kakor je Jezus prišel k nam po Mariji, tako tudi vsa milost, vse nadnaravno življenje prihaja k nam po Mariji. To je volja tistega, ki je določil, da naj imamo vse po Mariji. Marija je v resnici naša duhovna mati: skupaj z Jezusom nas je rodila v življenje milosti in po pravici ji lahko kličemo: „Pozdravljena Kraljica, Mati usmiljenja, življenje, veselje in upanje naše, pozdravljena!“

„Ta zveza Matere s Sinom pri odrešilnem delu se kaže od časa Kristusovega deviškega spočetja pa do njegove smrti“ (C 57). V hipu, ko je Marija postala Zveličarjeva Mati, se je začelo tudi njeno materinsko prizadevanje v prid ljudem. Kakor je Kristusovo odrešilno delo, ki se je začelo pri učlovečenju, doseglo svoj višek na Kalvariji, tako se je tudi Marijino materinstvo z ozirom na ljudi moralo dopolniti pod križem. Medtem, ko je Kristus umiral sredi najhujših bolečin, nam je njegovo preljubeznivo srce pripravilo res izredno dragocen dar. Na zemlji ni imel nič ljubšega kot svojo mater in prav njo nam je zapustil kot najdražjo dediščino. „Glej, tvoja mati“ (Jn 19, 27), je rekel Janezu, ki je tedaj predstavljal vse človeštvo. V teh Jezusovih besedah je izražena velika stvarnost, ki se je začela uresničevati že v prvem hipu njegove-

ga spočetja v telesu preblazene Device in ki se je zdaj dopolnila tu pod križem: Marija je postala naša duhovna mati. In res je prav tedaj Marija skupaj z Jezusom odrešila naše duše, ko je darovala zanje božjo žrtev, ki je bila tudi njena, saj je bil njen Sin. Ta Marijina daritev nam je pridobila življenje po milosti. Marija je torej v resnici žena, ki nam v nadnaravnem redu daje življenje, in je zato naša mati. Marija „je resnična mati (Kristusovih) udov, ker je z ljubeznijo sodelovala, da se v Cerkvi rode verniki, ki so udje te Glave. Zato jo Cerkev, poučena po Svetem Duhu, s čustvom otroške vdanosti časti kot najljubeznivejšo mater“ (C 53).

NAMEN APOSTOLATA MOLITVE ZA OKTOBER

Splošni: da bi možje in žene Latinske Amerike pri delu za novo evangelizacijo mogli obilno uživati sado-vo Kristusovega odrešenja.

Misijonski: Da bi se ob praznovanju 75. obletnice Misijonske zveze globlje zavedali važnosti evangelizacije v misijonskih deželah.

Slovenski: Da bi vsi čutili odgovornost za duhovno in versko prenavo Cerkve na Slovenskem in med rojaki po svetu.

KRISTUS KRALJ

FRANCE ORAŽEM

Praznik Kristusa Kralja je novejšega datuma. (Letos ga bomo praznovali v nedeljo, 22. oktobra.) Vendar pa moramo reči, da je krščanska skupnost že od vsega začetka priznavala in dajala Kristusu kraljevski naslov „Kyrios“ — Gospod. Ime Gospod najbolje izraža Kristusovo človečnost in božanstvo, njegovo slavo na Očetovi desnici in njegov eshatološki prihod kot sodnika. Kristus je posebej od svojega vnebohoda dalje tudi kot človek deležen tiste najvišje časti in oblasti nad vesoljstvom, ki jo ima Bog.

Praznik Kristusa Kralja je uvedel papež Pij XI. za vso zahodno Cerkev v svetem letu 1925 in določil, naj se praznuje zadnjo nedeljo v oktobru. Navedel je tudi

notranji razlog za njegov nastanek: „Za verski pouk ljudstva in za dviganje k veselju notranjega življenja imajo vsakoletni prazniki svetih skrivnosti mnogo več učinka kakor najgloblji bogoslovni dokazi. Dočim so ti namenjeni za manjše število in le za izobražene ljudi, pa cerkveni prazniki razmajajo in poučujejo vse vernike; verski dokazi govorijo samo enkrat, prazniki pa tako rekoč vsako leto in vedno; dokazi so predvsem za razum, prazniki pa v korist celega človeka, za um in srce. Da, ker sestoji človek iz duše in telesa, je treba, da ga zunanje praznovanje svetih dni tako prevzame in spodbudi, da se po raznovrstni lepoti svetih obredov obilno navzame božjih nauk, ki mu morejo, ko so mu prešli v kri in meso, služiti v napredovanje duhovnega življenja. Tako ta praznik govori, da „je bil Kristus s svojim vstajenjem postavljen za

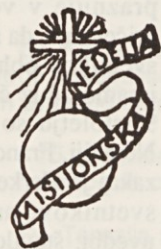
NAMEN APOSTOLATA MOLITVE ZA NOVEMBER

Splošni: Za zapornike in njihove družine ter za tiste, ki delajo v zaporih.

Misijonski: Da bi tesnejše sodelovanje med krščanskimi skupnostmi pospešilo in okrepilo evangelizacijo v deželah južnovzhodne Azije in v Oceaniji.

Slovenski: Da bi tudi kristjani v luči družbenega nauka Cerkve prispevali svoj delež pri pravičnem reševanju socialnih problemov.

MISIJONSKA NEDELJA

Cerkev mora oznanjati evangelij vsem ljudem do konca časov. Zato pravimo, da je Cerkev po svoji naravi „misijonarska“, to je poslana, da se uresniči tisti načrt, po katerem bi se mogli vsi ljudje zveličati in priti do spoznanja resnice. Za to misijonsko delo smo odgovorni vsi kristjani. Vsi naj bi darovali Bogu molitve in spokorna dela, da bi s svojo milostjo dal rodovitnost delu misijonarjev, da bi se zbuvali misijonski poklici in da bi verniki zbirali za misijone potrebna sredstva.

Gospoda, kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, in z močjo svojega Duha že deluje v srcih ljudi; in ne budi v njih le hrepenenje po prihodnjem veku, ampak že s tem samim tudi oživlja, očiščuje in krepi tiste veliko-dušne težnje, s katerimi si družina ljudi prizadeva, da bi napravila svoje življenje bolj človeško in bi si v ta namen podvrgla vso zemljo“ (CS 38, 1).

Božje kraljestvo ali božje kraljevanje, ki je med ljudmi vidno nastopilo z učlovečenjem božjega Sina, je po svojem bistvu odrešenjsko. Saj je to kraljevanje spolnitev človekovega hrepenenja po Bogu, da bi mogel biti združen z Bogom na tak način, kakor bi s svojimi naravnimi močmi nikakor ne mogel biti. To kraljevanje je božji dar — milost. Začelo se je uresničevati z Jezusovo smrtjo in poveličanjem, v vsem sijaju in moči pa se bo izkazalo in uveljavilo ob koncu časov. To božje kraljevanje izredno lepo izraža praznični hvalospev:

Svojega edinorojenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, si mazilil za večnega duhovnika in kralja vesoljstva, da bi se na oltarju križa daroval kot brezmadežna in spravna žrtev ter izvršil skrivnost človeškega odrešenja. Vse stvari bo uklonil svojemu vladarstvu in izročil tvojemu neizmernemu veličastvu večno in vesoljno kraljestvo: kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravičnosti, miru in ljubezni.

Po reformi bogoslužnega koledarja Drugega vaticanskega koncila je praznik prestavljen na zadnjo nedeljo bogoslužnega leta. Zadnja nedelja med letom (zadnja navadna nedelja) je slovesni praznik našega Gospoda Jezusa Kristusa, Kralja vesoljstva. Zdaj je tudi že v naslovu izraženo dejstvo, da je Kristus Kralj vesoljstva. Praznik povzema vidike Kristusove skrivnosti, ki so značilni za posamezne dobe bogoslužnega leta: tako Kristus Kralj, veliki duhovnik, božič, razglašenje, vstajenje in vnebohod. Praznik kot zadnja nedelja bogoslužnega leta bolj izraža aktualno tematiko kot prva adventna nedelja, in to je: pričakovanje drugega Kristusovega prihoda, vesoljna sodba, prenovitev vesolja, ko bo Kristus izročil kraljestvo Očetu, in bo Bog vse v vseh.

PRAZNIK VSEH SVETNIKOV

FRANCE ORAŽEM

V vzhodni Cerkvi so že v 4. stoletju praznovali spomin vseh svetih mučencev. Zavedali so se, da k dovršitvi Kristusovega poveličanja spada tudi poveličanje njegovih udov.

Pod vplivom vzhodne Cerkve so proti koncu 6. stoletja uvedli praznik vseh mučencev tudi v Rimu. Papež Bonifacij IV. pa je 13. maja leta 610 rimski tempelj „Pantheon“ posvetil Devici Mariji in vsem mučencem. Zdaj so začeli praznik vseh mučencev skupaj z Devico Marijo namesto na nedeljo po binkoštih obhajati 13. maja, v zvezi s praznovanjem posvečenja bazilike pri mučencih. Misel o praznikih vseh svetnikov (in ne več samo mučencev) je dobila oprijemljiv izraz, ko je papež Gregor III. (731-741) pri sv. Petru v Rimu posvetil posebno kapelo v čast Odrašeniku,

njegovi Materi, vsem apostolom, mučencem in vsem svetnikom. Vsako leto je 13. maja prihajalo sem veliko romarjev. Papež Gregor IV. (827-844) je praznik izrečno preložil na 1. november in ukazal, naj se slovesno praznuje v vesoljni Cerkvi. Prvo pričevanje, da so v Rimu praznik vseh svetnikov obhajali 1. novembra, pa imamo že iz časa pred letom 800. V 9. stoletju so ga že sprejeli tudi v Nemčiji, Franciji in Španiji. Razloga, zakaj je Cerkev uvedla praznik vseh svetnikov, navajajo že kmalu po uvedbi: število svetnikov je tako narastlo, da se ni bilo več mogoče spominjati vsakega posebej v bogoslužju. Drugi razlog pa je: na praznik vseh svetnikov naj bi popravili, kar na posebne praznike med letom v češčenju svetnikov po nemarnosti pogrešimo ali iz človeške slabosti opustimo.

Na praznik vseh svetih se spominjamo predvsem tistih nešteti nebeških izvoljencev, ki na zemlji njihove skrite, a pred Bogom in v resnici velike svetosti nihče ni spoznal in priznal. Morda so živeli med nami, pa nismo vedeli, kaj je v njih ustvarila Kristusova milost. Ti so na-

Dalje na str. 265

Radovljica, 19. julija. Biseromašnik Boris Koman v družbi prelata dr. A. Starca in g. Jožeta Guština na slovesnosti biserne maše.

KJE JE KAJ

<i>Ob 500-letnici odkritja Amerike</i>	
- Lojze Kukovica	257
<i>Prezračimo slovenski prostor!</i>	
- Branko Rozman	258
<i>Dragi slovenski rojaki!</i>	
- skof Metod Piriš	259
<i>Marija naša mati</i>	260
<i>Namen Apostolata molitve</i>	260
<i>Kristus Kralj - France Oražem</i>	261
<i>Misijonska nedelja</i>	261
<i>Praznik Vseh svetnikov -</i>	
- France Oražem	262
<i>Glavni svetniki v oktobru</i>	263
- v novembru	264
<i>Spomin Vseh vernih rajnih</i>	265
<i>Misijonska nedelja -</i>	
- Stanko Janežič	265
<i>Legenda o sv. Ceciliji -</i>	
- Emilijan Cevc	266
<i>Vsi sveti - Stanko Janežič</i>	267
<i>Molitev lepa za vsak dan -</i>	
- skof Franc Kramberger	268
<i>Pogled na vsakdanjost -</i>	
- Katoliški javni delavec:	
- Marko Kremžar	269
<i>Sodelovanje pri slabem</i>	270
<i>Uvod v Pismo Rimljanom -</i>	
- France Rozman	271
<i>Moj grob - Odon Peterka</i>	272
<i>Slovensko dušno pastirstvo -</i>	
- Alojzij Starc	273
<i>New Age — Nova doba -</i>	
- Lojze Kukovica	274
<i>Dr. Julij Savelli prejel najvišje</i>	
<i>cerkveno odličje</i>	276
<i>Kakšna zakonca sva? -</i>	
- Vital Vider	277
<i>Pismo slovenski mladini -</i>	
- nadskof Alojzij Šuštar	278
<i>Ostanite zvesti vrednoti, tako</i>	
<i>narodni kakor verski! -</i>	
<i>pogovor z A. Rebulo</i>	280
<i>Dr. Jože Dobovšek -</i>	
- France Pernišek	282
<i>Devet let v rdečem raju -</i>	
- Vera Remec-Debeljakova	283
<i>Pisali so nam</i>	284
<i>Vinko Zaletel - 80-letnik</i>	285
<i>Novomašnika Tone Burja in</i>	
<i>Andrej Poznič</i>	285
<i>Iz Slovenije - Iz naše kronike</i>	286
<i>Uvoženo iz Slovenije</i>	288
<i>Malo za šalo</i>	288

Glavni svetniki

V oktobru

1. oktober: Sv. Terezija Deteta Jezusa, devica

Sv. Terezija (1873-1897), iz francoske družine Martin, je s svojo preprostostjo in otroško vdanostjo Bogu mnogim opora na poti k svetosti. Še zelo mlada je vstopila h karmeličankam v mestu Lisieux in komaj 24 let stara odšla k Bogu.

2. oktober: Sveti angeli varuhi

Angele varuhe so začeli posebej častiti v 9. stoletju, od leta 1615 pa je v koledarju tudi današnji godovni dan.

4. oktober: Sv. Frančišek Asiški, - redovni ustanovitelj

Sv. Frančišek (1182-1226), sin bogatega trgovca v Assisiju, je izbral pot uboštva, da bi bil Bogu všeč. Je začetnik reda frančiškanov, minoritov in kapucinov ter duhovni oče še drugih redovnih družb.

6. oktober: Sv. Bruno, duhovnik, ustanovitelj kartuzijanov

Sv. Bruno (ok. 1035-1101), iz Kõlna v Nemčiji je pustil visoko cerkveno službo in postal samotar, ki so se mu pridružili še drugi duhovni možje. Utemeljil je strogi red kartuzijanov (v Sloveniji v Pleterjah) in umrl 6. oktobra 1101.

7. oktober:
Rožnovenska Mati božja

V bogoslužju se posebej spominjamo rožnovenske Matere božje v spomin na krščansko zmago nad Turki pri Lepantu 7. oktobra 1571.

12. oktober: Sv. Maksimilijan

Sv. Maksimilijan (ok. 230-305), po srednjeveškem izročilu iz Celja, je bil potujoči misijonar, apostol pokrajin ob Donavi in morda tudi drugod. Njegovo češčenje pa je zelo razširjeno.

14. oktober: Sv. Kalist, papež in mučenec

Sv. Kalist, papež od 217 do 222, je uredil pokopališča rimskih kristjanov, ki jim pravimo katacombe.

15. oktober: Sv. Terezija Velika, devica in cerkvena učiteljica

Sv. Terezija (1515-1582) iz španskega mesta Avila je s pomočjo sv. Janeza od Križa obnovila v karmeličanskih samostanih prvotnega duha. Je znana po duhovnih spisih in globokem duhovnem življenju.

16. oktober: Sv. Marjeta Marija Alacoque, devica

Sv. Marjeta Marija Alacoque (1647-1690), francoska redovnica, je bila deležna Jezusovih prikazovanj in naročil glede češčenja njegovega srca.

17. oktober: Sv. Ignacij Antiohijski, škof in mučenec

Sv. Ignacij Antiohijski je bil drugi naslednik sv. Petra v Antiohiji, učenec sv. Janeza in prijatelj sv. Polikarpa. Leta 107 so ga ob preganjanju kristjanov v Rimu vrgli pred divje zveri.

18. oktober: Sv. Luka, evangelist

Sv. Luka je bil zdravnik, doma iz Antiohije, in je spremljal apostola Pavla na njegovih apostolskih potovanjih. Po njegovem oznanjevanju je tudi napisal tretji evangelij in spis Apostolska dela.

24. oktober: Sv. Anton Marija Claret, škof

Sv. Anton Marija Claret (1807-1870) je bil vnet ljudski misijonar, ustanovil je družbo Sinov Marijinega brezmadežnega srca ali kletincev in postal nadškof na Kubi.

28. oktober: Sv. Simon in Juda Tadej, apostola

Sveta apostola Simon Gorečnik in Juda Tadej sta po izročilu širila Kristusovo blagovest po vzhodni Mezopotamiji in Perziji ter umrla mučeniške smrti.

1

4

12

18

28

V novembru

1. november: Vsi sveti

Že v 4. stoletju so poznali na Vzhodu praznik vseh svetih. Prek Galije ga je v 9. stoletju sprejela tudi Cerkev v Rimu.

2. november:
Spomin vseh vernih rajnih

Bogoslužni spomin vseh vernih duš so prvič obhajali v samostanu Cluny na Francoskem. Nato so ga sprejeli tudi v druge bogoslužne koledarje, v rimskega šele v 14. stoletju.

3. november: Sv. Viktorin Ptujski,
škof in mučenec

Sv. Viktorin je bil škof rimske kolonije na mestu sedanjega Ptuja. Bil je izobražen in plodovit pisatelj razlag Svetega pisma in je svoje življenje končal z mučeniško smrtjo ob Dioklecijanovem preganjanju kristjanov.

3. november: Sv. Just, mučenec

Sv. Just je po starem izročilu prestal mučeniško smrt leta 303 v času cesarja Dioklecijana in sicer v preganjanju, ki je zajelo tudi kristjane v Ogleju. Vrgli so ga v morje in njegovo truplo je menda voda zanesla v Tržaški zaliv.

3. november: Sv. Martin Porres,
redovnik

Sv. Martin Porres (1579-1639), dominikanski laiški brat, je z veliko vnemo zdravil in tolažil bolnike v Limi v Peruju. Posebno ga častijo v latinski Ameriki.

4. november: Sv. Karel Boromejski,
škof

Sv. Karel Boromejski (1538-1584) je kot milanski škof in kardinal odlično sodeloval pri prenovi v duhu sklepov tridentinskega vesoljnega cerkvenega zbora.

10. november: Sv. Leon Veliki,
papež in cerkveni učitelj

Leon Veliki (papež 440-461) je vodil Cerkev v času vdiranja narodov v Italijo. Znan je, ker je pregovoril hunskega kralja Atilo, da ni razrušil Rima, in kot verski pisatelj, ki se je zavzemal

za ohranitev pravega nauka nasproti krivovercem.

11. november: Sv. Martin, škof

Sv. Martin (316-397), po rodu iz Panonije, je vneto misijonaril na ozemlju današnje Francije in postal škof v mestu Tours. Njegovo češčenje so benediktinski menihi zanesli tudi v naše kraje.

12. november: Sv. Jozafat, škof
in mučenec

Sv. Jozafat Kunčevič (1580-1633), menih in nadškof ukrajinskega vzhodnega obreda, si je zelo prizadeval za edinost kristjanov in zatadi tega pretrpel tudi mučeniško smrt 1623 v Vitbejsku v Beli Rusiji.

13. november: Sv. Stanislav
Kostka, redovnik

Sv. Stanislav Kostka (1550-1568), vzornik mladine, je iz Poljske prišel v Rim, kjer je vstopil v Družbo Jezusovo, a je še mlad umrl 1568. Občudujemo njegovo ljubezen do čistosti, zvestobo redovnim pravilom, evharistično vnemo in češčenje božje Matere.

15. november: Sv. Albert Veliki,
škof in cerkveni učitelj

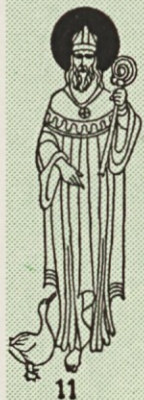
Sv. Albert Veliki (ok. 1200-1280) je bil profesor v Kölnu, Parizu in drugod in si je zaradi svojega filozofskega in teološkega znanja zaslužil ime „splošni doktor“. Bil je učitelj sv. Tomaža Akvinskega.

22. november: Sv. Cecilija, devica
in mučenka

Sv. Cecilija je ena najbolj priljubljenih, a zgodovinsko neznanih rimskih mučenk. Po izročilu naj bi živala v času papeža sv. Urbana I. (222-230). Ob odkritju Kalistovih katakomb so našli njen grob poleg grobnice papežev. Kot zavetnico glasbe jo častijo izza 15. stoletja.

30. november: Sv. Andrej, apostol

Sv. Andrej je na Kristusov poziv z mlajšim bratom sv. Petrom pustil ribiške mreže in postal „ribič ljudi“. Zvestobo Kristusovemu nauku je izpričal s smrtjo, razpet na križu.

30

SPOMIN VSEH VERNIH RAJNIH

Ta dan (2. novembra) nas spominja vseh naših bratov in sester, ki so šli pred nami v večnost, a še niso v polni božji slavi. Po ljubezni, ki je dar Svetega Duha, smo z njimi povezani, z njimi živimo. Nanje mislimo in oni mislijo na nas. Moremo si med seboj pomagati. Zato zanje molimo, opravljamo evharistično daritev, opravljamo dobra dela, dajemo vbogajme, da bi bili rešeni posledic grehov in prejeli večno življenje pri Bogu. ●

PRAZNIK VSEH SVETNIKOV Nadaljevanje

mreč znali z božjo pomočjo tisto posvečenje, ki so ga pri krstu prejeli, v življenju ohranjati in izpopolnjevati. Praznik vseh svetih je vesel praznik, ki vlije vsako leto veliko tolažbe in poguma vsem, ki so se podali na pot Kristusovih blagov, da morejo s potrpežljivostjo in ljubeznijo zmagovati nad svojimi notranjimi in prav tako zunanji bridkostmi in težavami. To je slovesni godovni dan naših dragih, v Kristusu starejših bratov in sester, ki so dober boj izbojevali, tek dokončali, vero ohranili. Zdaj se radujejo v neizrekljivem in veličastnem veselju, s svojim zgledom svetijo tudi nam, kažejo, kako priti do zmage ter nas podpirajo s svojo priprošnjo, ki je v zelo veliko oporo naši slabosti.

Bogoslužje potujoče Cerkve se na ta praznik pridružuje nebeški Cerkvi in z njo vred poveličuje Gospoda, ki je vir svetosti in slava izvoljenih. To izraža tudi praznični hvalospev, ki povzema teologijo praznika:

Danes v duhu gledamo tvoje sveto mesto, nebeški Jeruzalem, ki je naša domovina. Tam te obdajajo množice naših srečnih bratov in sester in te na vse veke slavijo. Radujemo se poveličanja vseh svetih članov Cerkve in ob njihovem zgledu in priprošnji v veri potujemo obljubljeni sreči naproti. ●

Misijonska nedelja

STANKO JANEŽIČ

„Pojdite in učite!“
je naročil on,
ki je Začetek in Cilj,
Resnica in Pot
in Življenje.

In so šli —
v bližnje in daljne pokrajine,
med bela in žolta
in črna ljudstva sveta,

in so razglašali
blagovest odrešenja.

In so gradili
božje kraljestvo
Miru, Edinosti
in Ljubezni.

Pojdimo tudi mi.
Poiščimo pot
do vseh zavrženih
in izgubljenih,
do lačnih in žejnih pravice,
do vseh trpečih in žalostnih,
in oznanjujmo:

„Kristus prihaja,
vaš rešnji Brat,
odprite mu vrata srca!“

„Pojdite in učite!“
naroča Gospod,
ki je Pot in Resnica
in večno Življenje.

In nas pošilja,
da bi v njegovem imenu
v teh naših dneh
vseposod zidali
božje kraljestvo
Miru, Edinosti
in Ljubezni.

Najsvetejši trenutki biserne maše g. Komana. Pridigal mu je prelat dr. A. Starc.

Legenda o sv. Ceciliji

EMILIJAN CEVC

Ko je bilo prošenje pri cerkvi sv. Device vseh milosti, je slepi berač Julijan ubral svojo harfo in sedel na izhojene cerkvene stopnice. Uprl je prazne očesne jamice v neznano daljavo in ko je zapel o usmiljenju božjem in usmiljenju človeškem, se mu je glas tresel, kot bi veter brnel skozi zvonik in izvabljal zvonovom slaboten jek. Žalostno so pele harfine strune; starčeve roke so bile trudne in uvele kot posušeno jabolko... In Julijan je jokal s svojimi krvavimi očesnimi duplinami: tema je bila okoli njega in ni videl luči in sončne svetlobe, ki je vtopila v sebi cerkev,

zvoki prepletali s svetlobo in duhovnikovo molitvijo pod marmornatim baldahinom velikega oltarja.

Takrat je bil Julijan organist v cerkvi sv. Andreja. Uprl je svoje oči v oltar, kjer se je duhovnik sklanjal nad božji Kruh; kot v omotici se je zibal zdaj na desno, zdaj na levo in prelival gibe svojih prstov v donenje božje glorijske, ki je kipela iz orgel in grl mladih pevcev. Iz srebrnih kadih je plaval opoj kadila proti rebrastemu stropu, Bog se je spuščal skozi barvasta okna nad zlati kelih, mistična svetloba je bila polna angelov, ki so z rokami, prekrizanimi

s prebodnimi prsmi, drevesa so zibala na svojih vejah obešena trupla in organistu Julijanu so vojaki med smehom iztaknili oči, ko je hotel v bridki uri zaigrati poslednjo pesem...

Žalostna je bila Julijanova pot. Obleka mu je razpadla in leta so legla nanj s svojo sivo težo, da se je sključil od bridkosti in starosti. Harfa mu je postala poslednja tovarišiča; obesil si jo je čez hrbet — doneče glasbilo kralja Davida — vzel v roke popotno palico, s katero je tipal v svoji oslepljenosti za pravo potjo in hodil je po pokrajinah kraljestva kot izmučen, betežen berač, sam s svojo harfo in žalostno pesmijo. Od cerkve do cerkve, od gradu do gradu, od vasi do vasi, med veseljem in žalostjo ljudi, v soncu in dežju, poleti in pozimi. Včasih ga je dobra roka pri-

in množico okoli nje, prodajalce trakov in škapulirjev, krčmarje in tatove, ni videl zamaknjenih, pojočih obrazov romarjev, ki so s svojimi culami priromali k Devici Mariji, čutil je le tesen spomin v svoji duši, bolesten, a vendarle lep spomin...

Nekoč! Nekoč so pele orgle in cerkev je zvenela v himni, katero je prepevala njegova duša. Ej, bile so lepe tiste orgle! Kovinske piščali so imele, z angelskimi glavicami so bile okrašene in podoba sv. Cecilije je stala na vrhu. Cerkev je bila velika, polna stebrov, empor in kapel, v katerih se je izgubljala pesem in so se

in na prsih, lebdeli okoli Najsvetejšega in počasi utripali s krili... (Zdaj so tekle slepemu Julijanu solze po licih, če je pomislil na pesem veličja božjega, katero so molili angeli ob zvoku njegovih orgel.) Zgodilo pa se je, da je pridrl mejni kralj z vojsko. Takrat je zagorelo v cerkvenem ostrešju, razpokalo je zidovje, mramor oltarjev se je zrušil in piščali njegovih orgel — vsaka je bila kot živo grlo, pojoče v božjo čast! — so se pretalile v mrtve kepe lesketajoče se kovine, ki se je skrila pod pepel in razvaline... Duhovnik, ki je branil oltar, je obležal na oltarnih stopnicah

jela za komolec in ga speljala, slepega, preko brvi, ga vodila ob prepadu, mu podarila kruha ali vrč vina — to je bilo izzvenenje njegove življenjske melodije. Pesem veselja in zmagovalstva se je spremenila v pri-tajen jok preplašenega otroka...

Tisti dan pa, ko je zapel na stopnicah cerkve sv. Device vseh milosti, je začutil roko na svoji rami in lep, neskončno dober glas, glas mlade deklice, ki ga je pozdravil. Zdelo se mu je, da je harfa zadonela kot v čudežnem oživiljenju...

„Kdo si?“ je poprašal trdni sta-

rec.

„Sirota sem!“ je odgovorila deklica. „Znam igrati na harfo in peti pesmi. Če hočeš, te bom vodila, slepi starček! Držala se bova za roke in skupaj potovala po božjih poteh.“

„Dobra si in usmiljena kot božja svetnica,“ se je nasmehnil Julijan. In ko je deklica zapela in udarila v harfo, je dostavil: „Poješ in igraš pa kot sv. Cecilija!“

Deklica se je zasmejala z zvonkim smehom, da je zazvenelo kot bi zlata čaša trčila ob rob kristalne kupe. Stresla je svoje dolge lase, priprla oči in spet zapela... In glej: ljudje so ostrmeli; sneli so svoje klobuke in obstali, potem so pričeli jokati od nenadne ginjenosti. Ptice so se spustile pred dekličine noge in berači z ranjenimi telesi so pozabili na svojo bridkost. In tako je bilo povsod, kjer sta se ustavila.

Pa sta prišla do velikega gradu. Na strmo skalo so ga postavili, iz sivih kamenitih kvadrov so mu zgradili obzidje, v stolpih so čuvarji s trobentami naznanjali jutro in večer in prihod vsakega, ki se je prikazal na strmi grajski poti.

Ko so zaječala z železjem okovana grajska vrata, sta se znašla Julijan in njegova spremljevalka na grajskem dvorišču med hlapci in lovskimi psi, ki so se na dolgih verigah zaganjali proti njima. Komaj pa se je oglasila dekličina pesem, so omolknile živali in služabniki so obnemeli; še brkati vojaki po stolpih so prislonili helebarde ob stene in se ozrli skozi line...

Takrat se je pojavil na mostovžu vitez Rajmund. Nojevo pero mu je vihralo na žametni čepici in lep je bil kot jelen. Zaslišal je pctje in plosnil v dlani: „Lepo! Lepo!“ In vsi, ki so začutili njegov glas, so se prestrašili, kajti zazvenel je med pesem kot krik mrtvaške ptice v sončno jutro. Rajmund pa se je zakrohotal in stekel po lesenih stopnicah na dvorišče.

„Pesem o ljubezni, lepo dekle!“

Dekle pa je pelo himno božje ljubezni.

„Pesem o zmagi!“

Harfa je zvenela v slavo usmiljenja.

„Pesem moči!“

Strune so poveličevale ponižnost...

„Klavna je tvoja pesem,“ se je zasmejala vitez Rajmund, „čeprav imaš lep glas kot ga še nisem slišal, toda tudi ti si lepo, dekle! V gradu je miza polna jedi, kozarci prekipevajo vina, v mojem srcu se vžiga ljubezen... Pojdi z menoj...!“

Toda deklica se ni zganila. Njeno grlo je utihnilo in Julijanu je strah ustavil prste na strunah harfe.

„Z menoj, dekle!“ Vitez jo je zgrabil za roko, za lepo, belo roko, toda, joj! —zakričal je in odskočil: njegova desnica mu je omahnila — bila je suha.

„Čarovnica!“ so šepetali služabniki in na njihovih obrazih je bil začrtan strah. „Svetnica!“ so govorili drugi in njih bojazen ni bila manjša kot pri prvih.

„V ječo!“ je kriknil Rajmund. „V ječo!“

Toda nihče se ni upal izvršiti ukaza.

„Oba!“ je zavpil vitez in zamahnil z zdravo levico.

Deklica pa je strmela mirna in molčeča kot alabastrna podoba. Julijan si je v svoji slepoti zaman skušal predočiti vitezovo besnost. Dvigal je desnico kot bi iskal opore, tresle so se mu ustnice, toda beseda ni prišla preko njih. Končno se je deklica obrnila k hlapcem: „Zakaj pa ne ubogate? Vrzite naju v ječo, kot vam je gospodar zapovedal!“

Rajmund je besnel. Udaril je s palico po hlapcu. „Ubogaj! Odvedi ju!“ In dekle je samo pristopilo k preplašenemu hlapcu in reklo: „Kaj boš trpel toliko zaradi naju? Pelji naju v ječo!“

V podzemlju je bila tema, dišalo je po mrličih in vlagi, toda če bi slepi Julijan mogel videti, bi opazil, da se je ječa razsvetlila takoj, ko je ječar zapahnil vrata za njima. Pač pa je začutil duh po rožah, duh po lilijah in ni vedel, ali je stopil v ječo ali na vrt.

„Julijan!“ ga je poklicala deklica.

„Da, hčerka!“

„Moj dobri Julijan! Moj dobri, stari Julijan!“ Sklonila se je nadenj in ga objela. Julijan pa je dvignil

Vsi sveti

STANKO JANEŽIČ

Vse svete danes slavimo,
od Adama do današnjih dni,

vse spoznavalce, mučence,
žene, može, otroke,
matere in device,
majhne, preproste,
vse nepoznane,

le v tvojih očeh
se bleščijo, Gospod,
ti si jih uvrstil
v legije zaznamovanih

in zdaj ti pojejo
pesem zmage,
pesem miru
in pesem ljubezni.

V belih in žarnih oblekah
plešejo pred teboj,
tisoči in milijoni,
in z zbori angelov
vriskajo slavospev.

Dovoli, Gospod,
da stopimo v njihov krog
in skupaj z njimi zapojemo
tebi v čast in zahvalo
in njim v veselje.

Svet, svet, svet si, Gospod,
odmeva vsenaokoli,
polna so nebesa in zemlja
tvoje slave,
hozana, hozana!

svoje roke ter jo prijel za rame, kot bi se hotel spočiti naslonjen nanjo, pri tem pa je začutil na vratu nekaj kot zacelejeno rano.

„Kaj je to, dekle? Obleka?“

Deklica se je smejala. Brazgotina se ji je vlekla preko pol vratu pod tilnikom. Pokrivali so jo dolgi lasje.

„In kaj držiš v rokah? Palmo? Okoli tebe cvetejo rože, na glavi imaš venec...“

Tedaj se je spomnil stari pevec Julijan:

MOLITEV LEPA ZA VSAK DAN

FRANC KRAMBERGER
mariborski škof

Rožni venec! Kamen spotike za sodobnega človeka. Samo ponavljanje, mehanično drdranje, dolgočasno prebiranje jagod, prazno blebetanje, zastarela pobožnost... Kaj vse se je slišalo na račun rožnega venca!

Rožni venec! Šola krščanskega življenja, družinski katekizem, povzetek evangelija, molitev vseh za vse, psalterij za laike, evangeljska molitev, čudež božje tehnike... Tako pa menijo drugi.

Kaj je z molitvijo rožnega venca? — Molitev sodobnega človeka ni v krizi zato, ker so v krizi rožni venec, križev pot, češčenje srca Jezusovega in srca Marijinega, marveč so v krizi vse te pobožnosti, ker v nas ni več duha

molitve ali ker ga imamo premalo. Prenove molitve pa ne bomo dosegli s propagiranjem le ali one pobožnosti, marveč s prenovo duha, začevši pri sebi. Duhovniki moramo najprej pri sebi opraviti naporno delo, sicer v nas ne bo nikoli zaživel človek molitve.

Pravimo, da ljudje ne molijo več,

ker ne znajo moliti. Res je, toda še bolj je res: ne znajo moliti, ker ne molijo več. Najboljša šola molitve je molitev sama. Rožni venec zna moliti tisti, ki ga moli.

Pravi rožni venec je združen s premišljevanjem in kontemplacijo. Če tega ni, je podoben telesu brez duše, je mehanično ponavljanje, za katerega velja Kristusov opomin: „Pri molitvi pa ne blebetajte!“ (Mt 6, 7). Rožni venec s premišljevanjem in kontemplacijo je gledanje božjih skrivnosti z očmi srca. So stvari, ki jih je mogoče samo tako gledati!

Rožni venec je mladika, ki raste iz starodavnega debela liturgije, zaradi česar ima tudi ime „Marijin psalterij“. Z njim se morejo tudi preprosti verniki pridružiti hvalnicam in prošnjam vesoljne Cerkve. Čeprav ni liturgična molitev, nas more kar najbolj usposablja za obhajanje istih skrivnosti v liturgiji. Zato ga radi molimo sami in skupaj z drugimi.

Zgodovina pove, da je bil rožni venec molitev za mir v času vojne, molitev za pravičnost v času nasilja. Koliko razlogov imamo, da molimo rožni venec za mir v naši domovini, za zmago pravičnosti nad krivico in nasiljem, za zmago resnice nad lažjo, za zmago ljubezni nad sovraštvom! ●

„Trikrat je usekal rabelj v njen tilnik, pa ji ni mogel odsekati glave. Lira ji je padla iz rok, ustnice so se zganile v božjem imenu in curek krvi ji je pordečil obleko. In ker po rimskem običaju ni smel udariti z mečem več kot trikrat, jo je pustil tam na pol mrtvo... Cecilija pa je pridigovala ljudem še tri dni in mnogo se jih je spreobrnilo... Pokopali so jo s krvavimi prti vred v njenem grobu ob Apijski cesti. In od njenega trupla je vel vonj po rožah in lilijah...“

„Sv. Cecilija!“ je vzkliknil starec in padel pred njo na kolena.

Takrat pa so se mu odprle oči in zagledal je velikansko cerkev: duhovniki v svečanih oblačilih stoje pred oltarjem, kadilo preseva sonce, ob orglah pa sedi prečudno lepa deklica v zlato vezeni obleki in okoli nje stoji zbor v duhovniške tunike oblečenih pevcev... Na njenih laseh je venec iz lilij in rož, na njenih prsih svetel križ, na orgle je položena

mučniška palma.

In Cecilija mu je pokimala z glavo, ga vabila z očmi, z nasmehom, z donenjem orgel... Julijan je prihajal vedno bliže k oltarju in orglam, prihajal je s počasnimi, trudnimi koraki kot star svečenik; njegova beraška halja se je spremenila v zlatozelenkasto se lesketajoč plašč.

Zajela ga je pesem in molitev kot bi se potopil v vrtnice sredi opojne reke... In sredi zamaknenosti je zaslišal glas: „Julijan...!“

Potem se je vse dvignilo, neslo ga je v višavo, slepila ga je prečudna luč — sv. Cecilija je stopala pred njim...

Tisto noč je imel vitez Rajmund čudne sanje.

Mlada pevka je prišla k njemu z vencem na glavi in s palmo v rokah; iz rane na vratu ji je kapala kri ter ji tekla po zlati obleki. Dvignila je tri prste desne in en prst leve roke in se dotaknila z njimi njegove usahle rokó: „V imenu troedinega Boga,

ozdravi!“ Spreletelo ga je po vsem telesu kot bi božja milost prišla vanj: spet je zaplala kri po osušeni roki in prsti so se zganili. Dekličin nasmeh mu je spreobrnil srce. V pesmi, ki je donela iz svetlobe, je spoznal vitez Rajmund: „Sv. Cecilija!“ Pokleknil je na tla in sklonil glavo.

Klečeč na tleh se je zbudil vitez Rajmund. Začudil se je, kajti sredi noči je pel zvon v grajski kapeli, orgle so igrale kar same od sebe, harfe in plunke po steni so brcele in grajski stolp, kjer je bil zaprt slepi harfist, je bil oblit z lučjo...

Tisto noč se je spreobrnil vitez Rajmund. Tisto noč je umrl slepi organist Julijan. Pokopali so ga v grajski kapeli in nad njegovim grobom so postavili oltar sv. Cecilije, sv. Valerijana, njenega zaročenca, in njenega brata Tiburcija... Na gradu pa so se naselili pobožni menihi, ki so zgradili novo cerkev v čast sveti Ceciliji in je nastala sloveča glasbeno šola... ●

Pogled na vsakdanjost

MARKO KREMŽAR

Prosto po: A. QUARRACINO, Nota sobre realidad

KATOLIŠKI JAVNI DELAVEC

Novi Evropi, ki dobiva v tej dobi svojo zunanjo obliko, so postavili temelje trije veliki politiki. Vsi trije so stopili v prve vrste javnega delovanja po drugi svetovni vojni. To so bili Adenauer, Schuman in De Gasperi.

Kaj so imeli skupnega ti predstavniki Nemčije, Francije in Italije? Njihova najmočnejša skupna točka je bila, da so bili globoko verni, praktični katoličani. Mogli so zamišljati skupen politični projekt, ker so temeljili na istih vrednotah.

Prav je, če pomislimo, da ne obstaja nikaka „katoliška politika“, prav kakor ni katoliške fizike ali krščanske ekonomije. Gre za dejavnost, ki po svoji tehnični strani ne nosijo nobenega moralnega predznaka. Uporaba političnih sredstev, fizikalnih zakonov in gospodarskih pravil pa ima lahko globoko moralno vsebino.

Naloga katoličanov je, da sodelujejo v politiki, znanosti, gospodarstvu in v katerikoli dejavnosti razsvetljeni po načelih svoje vere in na podlagi evangeljske morale. Kot vedno gre tudi na tem področju za vprašanje spoznanja in zvestobe.

Za politično delo, v najplemenitejšem pomenu besede, se mora človek pripravljati in usposablja. Treba pa je raziskavati preteklost, motriti stvarnost, razmišljati o prihodnosti, spoznavati razmere, njih globoke vzroke in možne posledice, skrbeti za odkritosrčne stike z ljudmi in najti čas za trezne in stvarne pogovore. Razumeti bližnjega je potreben korak za razumevanje razmer, razumevanje nasprotujočih si koristi je nadaljnji korak za usklajanje napetosti v družbi.

Zmožnost, požrtvovalnost in poštenost so potrebne lastnosti, brez katerih ni mogoče delovati v javnosti tako, da bi doprinašali k skupni blaginji.

Za kristjana je vera neprecenljiva opora pri javnem delu. Iz nje črpa moč in jasnovidnost. Vera v končno in brezprizivno odgovornost mu pomaga, da se venomer usposablja, da vidi smisel tudi v svoji požrtvovalnosti in vztraja v poštenosti. Kristjan se s svojo vero ne ponaša, a je tudi ne skriva. Postavljen je visoko, četudi nima visokega družbenega položaja. Vedno in povsod je nekomu zgled. Odgovornost, ki jo ima kot kristjan, presega meje kakršnekoli službe. Najsi hoče ali ne, je vse, kar stori in opusti, njegova odgovornost, kar pomeni pred svetom odgovornost kristjana. Za javnega delavca drži to še v večji meri.

Kot vemo, ne obstaja katoliška medicina. Vemo pa tudi, da katoliški zdravnik opravlja isti poklic pod različnim vi-

dikom kot njegov stanovski kolega, ki je brezverec. Tehnika je ista, vrednotenje pa različno. To drži na vseh področjih poklicnega in javnega življenja. Vera ne nadomesti in ne uniči poklica, marveč ga poplemeniti. Dá mu novo, višjo razsežnost.

Božje kraljestvo ni od tega sveta in raj na zemlji je bogokletna utopija. Vendar se moramo kristjani truditi, da približamo božje kraljestvo človekovi vsakdanjosti. Velika zmeta je misliti in delati, kakor da bi bil ta svet v bistvu slab in zato področje zla. V rokah vernih je, da se vpliv dobrote v svetu večja in da postane življenje na njem zavestna priprava za večno bivanje v polnosti življenja.

Kot noben ideal tudi ta zaradi naše po grehu ranjene narave ni povsem dosegljiv. A kljub temu bo svet boljši in življenje lepše, če se ljudje usmerjajo in trudijo k idealu svetosti in popolnosti. Pri tem ni treba preveč skrbeti za sadove. Ti bodo prišli v vsej lepoti, ker jih bosta rodili resnica in dobrota, dokler ju bodo širili po svetu, z zaupanjem in vero, poštenu ljudje.

Rožnik z Marijino cerkvico.

Ljubezen do bližnjega zahteva, da z njim pri slabem dejanju ne sodelujemo, saj bi ga s sodelovanjem utrjevali v zlu, kar pa je proti ljubezni.

Posebno smo se dolžni varovati vsakega formalnega sodelovanja, to je privoljenja v slabo dejanje bližnjega, ker bi s tem bližnjega še bolj spodbujali k slabemu. Povezava naše volje z voljo prvenstveno delujočega daje le-temu novih moči za slabo. Formalnemu sodelovanju se lahko tudi vedno izognemo, saj nihče ne more prisiliti naše volje, da se z njegovim dejanjem strinja.

Materialnemu sodelovanju (to je zunanjemu, brez privoljenja naše volje) pa se ne moremo vedno izogniti, ker bi z izoginitvijo lahko škodovali sebi, komu tretjemu in včasih celo bližnjemu, s katerim naj bi pri slabem sodelovali.

Nekateri primeri formalnega sodelovanja: prijatelj ne sme pomagati prijatelju pri pretepu; igralec ne sme igrati vloge, s ka-

SODELOVANJE PRI SLABEM

ŠTEFAN STEINER

tero zasramuje vero ali navaja h grehu: vojaški poveljnik ne sme izvršiti ukaza predstojnika, ki zahteva usmrtitev nedolžnega; katoličan ne sme sodelovati pri krivoverskih obredih; zdravstveni delavec ne sme nekemu dajati in prodajati abortivnih sredstev; občan ali poslanec ne sme glasovati za kak nečasten zakon, npr. zakon, ki v tem ali onem primeru dovoljuje splav.

Primeri materialnega sodelovanja, ki je ob sorazmernem razlogu dovoljeno: instrumentarka sme pripravljati orodje za izvršitev splava, če je razlog izguba službe; prodajalec sme le iz zelo težkega razloga prodajati odraslim pohujsljive knjige ali slike; strežnik v gostilni sme zaradi težkega razloga dajati pijancem

vino ali ob strogem postu meso; stavci smejo zaradi službe sodelovati pri tiskanju slabih spisov; starši smejo hčerki dovoliti sestanke s fantom, čeprav vedo, da ima z njim spolne odnose, če je le na voljo sorazmeren razlog, npr. utemeljeno upanje na poroko; iz težkega razloga sme nekdo z indiferentnimi dejanji sodelovati v neupravičeni revoluciji ali preračunu.

Pri določanju, ali gre za formalno ali za materialno sodelovanje, se je treba ozirati na okoliščine.

Kdor s kom formalno sodeluje pri slabem dejanju, stori isto vrsto greha kot prvenstveno delujoči.

Kdor s kom samo materialno sodeluje, pa nima za to sorazmernega razloga, lahko stori mali ali veliki greh; odvisno od materije sodelovanja, od okoliščin, od moralne pomoči, ki jo poglavitnemu delavcu nudi itd.

Kdor materialno sodeluje pri slabem dejanju in ima za to sorazmeren razlog, ne greši.

Slovenska vas, cerkev Marije Kraljice v Lanusu, 23. avgusta. Svatje na novi maši lazarista Toneta Burja.

UVOD V

PISMO RIMLJANOM

FRANCE ROZMAN

Če so evangeliji „dogodki, ki so se zgodili med nami“ (Lk 1, 1), so Pavlova pisma razmišljanja o teh dogodkih. Najimtimnejše razmišljanje med njimi je prav Pismo Rimljanom. Velja za povzetek vsega Pavlovega bogoslovnega razmišljanja in za največji sad njegovega duha. V njem razmišlja o samem bistvu vere: kako priti do Boga, kako imeti Boga, čemur pravi Pavel opravičenje. O tem govorijo vse religije sveta, vendar je krščansko pojmovanje najbolj zanesljivo. V njem Bog sam govori po svojem Sinu Jezusu, zato ni čudno, da je osrednja misel pisma: opravičenje je po veri v Jezusa Kristusa (3, 22. 24-26; 5, 1.17.19; 6, 4. 8 itd.).

Pismo je Pavel napisal proti koncu tretjega misijonskega potovanja, ko je 1. 57/58 prezimil v Korintu. Tedaj je sklenil obiskati tudi Rim (Apd 19, 21). Ko je „vse od Jeruzalema tja do Ilirika v velikem krogu oznanjal Kristusov evangelij“ (15, 19) in spoznal, da v teh krajih nima več kaj dela, si je želel priti v Rim in od tam naprej v Španijo (prim. 15, 23-24a). K temu ga je priganjala tudi zavest, da je apostol mest, zato je hotel tudi prvemu mestu v cesarstvu oznanjati Kristusovo blagovest. In ker je šel glas o rimskih kristjanih po vsem svetu (prim. 1, 8), jim je s poglobljeno razpravo hotel poglobiti vero. Vnaprej jim je poslal pismo, da si je tako utrl pot do njih. Krščanske skupnosti v Rimu osebno ni poznal, zato ne preseneča, če je celo 16. pogl. seznam imen kristjanov v Rimu, ki jih pozdravlja in tako vzpostavlja stik z njimi. Arheologi so našli vsa ta imena na krščanskih grobovih v katakombah.

Že uvod (1, 1-7) je vsebinsko zelo bogat, saj vsebuje vse temeljne resnice o Jezusovi osebi in njegovem odrešenju. Nato Pavel razpravlja o potrebi opravičenja za vse ljudi, „saj so vsi grešili in so brez božje slave“ (3, 23). Niso grešniki samo pogani (1, 1832), ki niso imeli razodetja in so poznali Boga samo iz narave, ampak tudi Judje (2, 1 - 3. 20), ki so poznali razodetje, imeli so obrezo, obljube in vedeli so za božjo voljo in postave. Mislili so, da jih more postava opustiti grehov, jim podeliti notranje posvečenje in zveličanje. Postava jih je samo usmerjala k Bogu, ni jim pa mogla zagotoviti življenja v

- Pismo Rimljanom velja za povzetek bogoslovnega razmišljanja sv. Pavla in je največji sad njegovega duha.
- Osrednja misel pisma: opravičenje je po veri v Jezusa Kristusa.
- Z Jezusovim odrešenjem smo dosegli trojno prostost: prostost od greha, kar je opravičenje, prostost od smrti, kar je življenje v Kristusu, in prostost od judovske postave, kar je življenje po postavi Duha.
- Odlikovati se moramo v razumnosti, v ljubezni, v miroljubnosti in v pokorščini predstojnikom.

Bogu. To jim daje samo Jezusovo odrešenje. Z njegovo smrtjo in vstajenjem je človeštvo odrešeno. Zato je postalo Jezusovo odrešenje vsem ljudem vir opravičenja in zveličanja. To odrešenje si pridobimo z vero v Jezusa.

Pavel zato v treh lokih oznanja prostost, ki je nastopila z Jezusovim odrešenjem: prostost od greha, kar je opravičenje (3, 21-5, 11), prostost od smrti, kar je življenje v Kristusu (5, 12-6, 23) in prostost od postave, kar je življenje po postavi Duha (7, 1 - 8, 39).

To je dogmatični del pisma, ki ga osvetli še z vlogo Izraela v odrešenjski

zgodovini (pogl. 9-11). Mesijanske obljube veljajo samo resničnemu Izraelu, ne pa zgolj telesnim Abrahamovim potomcem. Izrael pa mesijanskih obljub ni dosegel, ker si je hotel zagotoviti opravičenje na podlagi del iz postave, ne pa z vero v prihodnjega Odrešenika. Če je zato zagrešil pot do opravičenja, je temu kriv sam, kljub poslanstvu, ki ga je imel v zgodovini, ni prišel do vere v Božjega Sina, v katerem je zveličanje. Vendar Bog izvoljenega naroda kljub temu ni zavrgel. Zaradi njegove zaslepljenosti je poklical pogane k zveličanju in po vstopu teh v Cerkev se bo rešil

Novomašnik Tone Burja ob asistenci strica, frančiškana Franca Burja, sobratov lazaristov ter župnika Mirka Grbca na novi maši.

tudi Izrael. Pavel je enak način zavrnil zahteve Izraela, ki se je skliceval na svojo izvoljenost, kakor mi zavračamo zahteve kristjanov, ki so verniki samo po imenu.

V drugem delu pisma, ki je moralno vzpodbuden (12, 1 - 15, 13), prehaja k praktičnemu življenju po veri. Kristjani so podobni udom človeškega telesa, zato morajo med seboj živeti složno. Odlikovati se morajo v razumnosti (12, 3 sl.), v ljubezni, ki naj bo brez hinavščine (12, 9 sl.), v miroljubnosti (12, 17 sl.) in v pokorščini predstojnikom (13, 1). Slabotne v veri naj sprejmejo medse, ne da bi presojali njihovo prepričanje, do omahljivih naj bodo obzirni. Sodbo naj prepuščajo Bogu, ker bo „vsak izmed nas dajal Bogu račun o sebi“ (14, 12).

Pismo razodeva tako značilno Pavlovo govorjenje in mišljenje, da mu nikoli ni nihče odrekal pristnosti. Ker je neizčrpana zakladnica verskih in moralnih resnic, je ostalo vse do danes najbolj upoštevanj svetopisemski vir pri dokazovanju in utemeljevanju razodetih resnic.

Moj grob

ODON PETERKA

*In padel bom kot pade klas pod koso,
obležal bom nekje v planinskem rajju.
Opralo kri bo v svetlo roso,
ki bo mamila kot narcise v maju.*

*Duhteke murke bodo na gomili,
planike bele bodo zrle vame,
mogočni orel me bo senčil s krili,
NIKDAR NE BOSTE NAŠLI MOJE JAME!*

*Tu mir bo pel strahotno sveti spev,
viharji divji bodo tod hrumeli,
užigal blisk nebo bo s streli
in od vrhov se vračal bo odmev.*

*Jaz pa bom spal in sanjal sladke sanje
in rojstni kraj bo tudi
sprejel me v svoje grudi,
ko bom končal svoj pot,
izbrisal s smrtjo rod
in slušal večni spev in skal molčanje.*

(O. Peterka, rojen 1925 na Jesenicah, umorjen kot domobranec junija 1945 v Kočevskem Rogu)

Slovenska hiša, 30. avgusta. Slovesna ponovitev nove maše Andreja Pozniča v cerkvi Marije Pomagaj.

Slovensko dušno pastirstvo v Argentini

ALOJZIJ STARC

Prvi slovenski dušni pastir v Argentini je bil Jože Kastelic, rojen 23. decembra 1898 v Šmihelu pri Žužemberku. V Argentino je prišel leta 1933, torej deset let prepozno, kajti Slovenci so iz Primorske, s Prekmurja in tudi od drugod prihajali v deželo ob Srebrni reki že od leta 1924. Tri leta nato se mu je pridružil duhovnik Janez Hladnik, rojen 22. decembra 1902 v Rovtah. Zanimivo je, da sta oba bila že prej izseljenska dušna pastirja. Prvi je deloval med Slovenci v Franciji, drugi pa med Slovenci v Zagrebu.

V Argentini sta organizirala sveto mašo za Slovence: eno na Paternalu v Buenos Airesu, drugo pa na Avellanedi. Nekaj časa sta imela tudi popoldanski krščanski nauk in verouk za otroke. Hladnik je ustanovil Bratovščino živega rožnega venca. Kastelic pa že leta 1933 revijo Duhovno življenje, ki še sedaj izhaja in bo prihodnje leto, če Bog dá, obhajala svojo šestdesetletnico. Vsako leto sta organizirala romanja: nekajkrat v Luján, nekajkrat v Lourdes in k svetemu Antonu v Padovo.

Oba sta ves čas obiskovala rojake po vsej krajih Argentine. Ko se je Jože Kastelic v marcu 1940 na Aconcagui smrtno ponesrečil, je ostal Janez Hladnik sam za vse.

Težak položaj je nastal za pastirja in vernike ob izbruhu revolucije v Sloveniji med drugo svetovno vojno. V revoluciji so mnogi rojaki gledali osvobodilno fronto. Številni verniki so zapustili svojega pastirja. Niso ga razumeli, da je prosil vselitveno dovoljenje za slovenske begunce. Le majhna peščica mu je ostala zvesta. Le malo se jih je tedaj pridružilo novim vseljencem. Polagoma so se začeli odnosi izboljševati zlasti na verskem področju,

v znatno večji meri pa so se razmere uredile ob razsulu brezbožnega sistema in ob nastanku države Slovenije.

Z novimi naseljenci leta 1947, 1948 in 1949 je prišlo v Argentino 65 duhovnikov, večinoma iz ljubljanske škofije, nekaj iz mariborske in goriške ter več redovnikov. Kardinal Jakob L. Copello, buenosaireski nadškof, je Janezu Hladniku dal za pomoč Antona Oreharja, dušnega pastirja v italijanskih taboriščih. Hladnik je obdržal dotedanje slovenske naseljence, Oreharju pa je prepustil nove naseljence. Leta 1950 je Janez Hladnik prevzel argentinsko župnijo v Lanusu, kamor so spadali Slovenci iz Slovenske vasi, Orehar pa je od tedaj imel skrb za vse. Istočasno in ponekod že prej pa se je organiziralo dušno pastirstvo v različnih krajih.

Leta 1952 je papež Pij XII. izdal

konstitucijo „Begunska družina“. Z njo je pravno uredil dušno pastirstvo za izseljence. Anton Orehar je postal direktor Slovenskega dušnega pastirstva v Argentini. Njegov namestnik pa je bil Jože Jurak. Po smrti msgr. Antona Oreharja 7. marca 1986 je bil za delegata imenovan Alojzij Starc.

V teku let je bila organizacija slovenskega dušnega pastirstva takšna: Skrb za Capital je imel delegat msgr. Anton Orehar, za njim prelat Alojzij Starc; za Carapachay Albin Avguštin, Franček Prijatelj, Matija Borštnar, France Cukjati in Jurij Rode; za Castelar Matija Lamovšek in za njim France Bergant; za Ramos Mejía Janez Kalan, za njim Alojzij Starc in nato Jože Škerbec; za San Justo Janko Merinik, za njim Alojzij Starc in nato Tone Bidovec; za San Martín Karel Škulj, za njim Alojzij Starc, nato Jože Jurak, Gregor Mali, Jurij Rode, France Bergant in znova Jurij Rode; za Slovensko vas msgr. Janez Hladnik, nato Janez Petek, Andrej Prebil in znova Janez Petek; za Berazategui Stanko Škrbe, nato pa Jože Guštin; za Mendoza Ivan Caserman, nato Janez Malenšek in za tem Jože Horn; za Córdoba p. Jakob Vučina, prof. Rudolf Hanželič, prof. France Levstik in Anton Grčman; za Mar del Plato in Miramar Boris Koman; za Bariloche

Po stari slovenski navadi: poljubljanje novomašnega križa in ofer.

NEW AGE NOVA DOBA

LOJZE KUKOVICA

New Age je neko duhovno gibanje, o katerem se vedno več sliši, bere in vidi v modernih komunikacijskih sredstvih. Med stotinami in tisoči verskih sekt, ki se vrivajo v krščanski svet, se pa New Age predstavlja kot neko nadsektarsko duhovno gibanje, ki obljublja in hkrati grozi nadomestiti vsa druga dosedanja verstva, od najbolj primitivnih pa do najbolj izdelanih verstev, zlasti še krščanstvo.

„Novi svetovni red“

New Age širijo kot njene pomožne sile stotine organizacij vseh vrst, od pacifističnih preko ekoloških pa do raznih zdravstvenih, ki kot gosta mreža prevejajo zlasti naš zahodni svet. Večina teh organizacij ne izpoveduje javno, da so v službi New Age (nekateri verjetno tudi same nimajo javne zavesti o tem), a v resnici pomagajo širiti njeno miselnost in duhovnost. New Age ima za svoj glavni cilj ustvariti neki Novi Svetovni Red, ki naj v človeštvu dokončno uresniči sen o oni

sami človeški družini, živeči v medsebojni slogi, miru in sreči na tem svetu.

Mešanica starih in novih krivih ver

V tem novem duhovnem gibanju je lahko odkriti elemente starih krivih ver in nekaterih vzhodnih verstev, zlasti gnosticizma (iz prvih stoletij krščanstva), budizma in hinduizma, pa tudi novejšega spiritizma, teozofije in antropozofije. Uporablja pa tudi elemente iz okultnih, skrivnih ved, prakticira vražarstvo, astrologijo, jogo in podobno. Uči preseljevanje duš, vpleta v svoj nauk elemente stare germanske mistike (eden od znakov, ki jih uporablja za svojo identifikacijo, je tudi nacistični kljukasti križ) in pa panteizem. Gre za skoro nepregledno mešanico najrazličnejših elementov, zato je tudi nemogoče podati povsem jasno in sistematično sliko o New Age. Važno za nas kristjane je vedeti, da v tem Novem Svetovnem Redu ni več prostora za osebne ga krščanskega Boga in seveda tudi ne za Kristusa kot učlovečenega božjega Sina in odrešenika sveta. New Age go-

vori sicer o Kristusu, a ta Kristus je čisto nekaj drugega od našega Kristusa. Gre za nekega kozmičnega Kristusa, eno od mnogih učlovečenj vesoljnega Duha. Pa o tem še pozneje.

Začetki gibanja

Moderne korenine gibanja New Age najdemo v Teozofski družbi, ki jo je ustanovila v New Yorku leta 1875 ruska izseljenka Helena Blavatsky. Ni tu kraj, da bi na dolgo govorili o tej duhovni struji. Za nas je važno vedeti le, da se je Blavatsky zavzemala za neko splošno, svetovno verstvo, ki bi prevzelo elemente iz velikih verstev, od budizma do krščanstva. Teozofija veruje tudi v eksistenco nekih „duhovnih učiteljev“, že davno umrlih ljudi, ki so že dokončali vrsto reinkarnacij, ki so jim bile namenjene, v katerih so se očistili vseh moralnih prestopkov in so tako že dosegli višjo, zadnjo stopnjo razvoja. So to posebej „razsvetljeni“ ljudje. In čeprav so že na onem svetu, so iz sočutja do nas ljudi na zemlji hoteli prevzeti neko novo telo, da nas tako morejo učiti božanske modrosti. Prebivali naj bi v težko dostopnih himalajskih pogorjih. So to znameniti gurui, od katerih od časa do časa kdo pride tudi na zahod ali pa zahodnjaki romajo k njim na pouk.

Tretja predsednica Teozofske družbe, Alice Bailey (+1949), iz ZDA, velja za pravo ustanoviteljico New Age in za njeno veliko duhovnico. Kot spiri-

Branko Jan; za San Luis France Novak; za Rosario Andrej Zarnik in nato redovni brat Matevž Štirn; za Tucumán Janez Malenšek in brata Urbanč; skrb za naseljence pred letom 1947, ki se zbirajo pri Svetogoski Kraljici v Villa Devoto, je imel nekaj let Alojzij Starc, sedaj pa že več kot dvajset let Jože Škerbec.

Slovenski dušni pastirji skušamo uresničevati trojno Kristusovo nalogo: duhovniško, učiteljsko in pastirsko. Duhovniška obsega zlasti redne svete maše in delitev svetih zakramentov. Redne nedeljske svete maše imamo za Slovence v Buenos Airesu v slovenski cerkvi Marije Pomagaj, v Carapachayu, Castelarju, Ramos Mejiji, San Justu, San Martinu, Slovenski vasi, v Mendozi in v Bariločah. Vsak me-

sec so za Slovence svete maše v Hurlinghamu, v Villa Devoto, v Mar del Plati, v Miramaru, v Rosariu, v Tucumanu in Berazateguiju. Od časa do časa še v Transradiu in v Córdoba. Enkrat v letu pa v Lujanu, v Lourdesu in pri Mariji Pomočnici v Ramos Mejiji ob procesiji sv. Rešnjega telesa. Velikega pomena so svete ure za prve petke v mesecu. Dnevno so sv. maše v slovenski cerkvi Marije Pomagaj, v cerkvi Marije Kraljice in v obeh starostnih domovih, tako v Slovenski vasi kakor tudi v Rožmanovem domu.

K učiteljski službi, ki je za dušno pastirstvo bistvenega pomena, spadajo redne nedeljske pridige, pridige pri svetih urah in ob raznih priložnostih, poučevanje verouka v

slovenskih osnovnih šolah in v srednješolskem ter visokošolskem tečaju, razna predavanja, delo v verskih in katoliških organizacijah in verski tisk, tako tedensko Oznanilo in mesečno Duhovno življenje z otroško prilogo Božje stezi-
ce.

K pastirski službi pa štejemo dušnopastirske obiske, posebej obiske naših bolnikov in ostarelih, delo v raznih organizacijah, duhovno in gmotno pomoč našim rojakom, pripravo duhovnih vaj in duhovnih obnov, pripravo in izvedbo romanj, tako v Luján in v Lourdes, skrb za dušnopastirsko pisarno in ne nazadnje skrb za Slovensko hišo, ki je v upravi dušnega pastirstva in v službi vse slovenske skupnosti v Argentini.

tistični „medium“ je prejela od enega teh razsvetljenih učiteljev sporočila, ki jih je pozneje objavila v mnogoterih spisih, ki vsebujejo neke vrste načrt za Novi Svetovni Red in za novo svetovno religijo, kratko za New Age. Poleg Alice Bailey se smatra za eno najpomembnejših pobudnikov in teoretikov New Age severnoameriška pisateljica Marilyn Ferguson, mesto, ki ga je zaslužila s svojo znano knjigo „Zarota Vodnarja“ (v španščini: La conspiración del Acuario: Transformaciones personales en este fin de siglo).

Taktika gibanja

Gibanje New Age naj bi po teh navodilih ostalo skrito in neopazno do leta 1975. Po tem datumu pa naj bi se začelo predstavljati svetu z vsemi razpoložljivimi sredstvi, zlasti seveda z vsemi modernimi komunikacijskimi sredstvi, kot so tisk, radio in TV. Predstavil naj bi se svetu neki nov, dokončni in zadnji „Kristus Nove Dobe“, zadnji od Kristusov, največji od vseh dosedanjih učiteljev, ki naj bi svetu razodel vse skrivnosti New Age in to Novo Dobo tudi začel uresničevati.

Taktika, ki naj bi jo uporabljala New Age, je postopna: najprej naj bi se predstavila kot pacifistično gibanje, nato šele naj bi prešla v odprt boj in napad proti vsem velikim obstoječim verstvom, zlasti proti krščanstvu in posebej še proti Katoliški cerkvi. Ni težko ugotoviti, da je New Age že v tej etapi, kajti napadi na Cerkev so vedno pogostejši in vedno hujši. Včasih je ta boj odkrit in napadalen, drugič pa prikrit in zvijačen, vedno pa zanaša in seje zmedo med vernike. Da je pri tem na delu tudi masonerija, je izven vsega dvoma.

Program New Age se širi tudi na navidezno popolnoma nevtralnih področjih, tako v svetu ekonomije, umetnosti, športa in celo med nekaterimi verskimi skupnostmi. Večkrat pod najbolj nedolžnimi naslovi, kot npr. transcendentna meditacija, joga, terapija relaksa, razne psihoterapije, širjenje „pozitivnih valov“ ipd. Te na zadnjem mestu omenjene metode temeljijo na nauku, da človeški duh more doseči vse, kar misli, da lahko doseže.

Nevarnost za mladino

Lahka žrtev, čeprav ne edina, je

zlasti mladina, danes tako izkoreninjena in brez jasnih ciljev za življenje. Filmi fantastične zvrsti so posebej uspešno sredstvo, ki ga uporablja New Age za pridobivanje mladine za svojo miselnost. Ti filmi in pisana beseda kažejo mlademu človeku, kaj lahko doseže s svojimi lastnimi močmi. Ni več potreben Bog ne molitev ne nič drugega izven njega in nad njim. V njem samem spe neslutene sile, o katerih do sedaj še sanjal ni: branje tujih misli, telekineza, astralna potovanja, vražarstvo — vse to so poti, po katerih lahko pride do učinkov, dobrih in slabih, zase in za druge, katerih z dosedaj znanimi sredstvi ni bilo mogoče doseči. Ali niso znani filmski junaki neke vrste „mali bogovi“, ki rešijo vse probleme in to z zmožnostmi, ki jih imajo v sebi in za katere še vedeli niso? Eno od sredstev propagande, ki ga New Age uporablja, je tudi glasba. To, kar se danes lahko sliši na nekaterih glasbenih in pevskih koncertih, je vse usmerjeno v uresničenje neke „vesoljne, planetarne zavesti“, ki jo hoče ustvariti New Age v današnjem človeku.

Bistvo in namen gibanja

Ni lahko prodreti v resnično bistvo tega novega duhovnega gibanja, ki resno grozi vdreti tudi v krščanske vrste in človeka prestaviti v neki nov, nepoznan in skoraj magičen duhovni svet.

Da pa New Age doseže ta cilj, mora najprej v človeštvu ustvariti neki nov način mišljenja in čutenja, novo doživljanje odnosa do sebe, do bližnjega, do narave in do božanstva, drugačno kot pa smo ga bili do sedaj vajeni in kakršen se nam je edini zdel umljiv in sprejemljiv. Namesto razčlenjevalnega mišljenja (analitičnega) naj bi privzeli in si privzgojili drugačno, integralno mišljenje, „integralno“ zavest, kot to novo mišljenje imenuje New Age.

Po New Age je vse na svetu tesno in trdno povezano med seboj, je medsebojno integrirano. Še več, vse je eno: Bog in svet, duh in tvar, človek in narava, telo in duša, jaz in ti. Vse, kar obstoji, je neka vesoljna enota in celota, prevečvana in oživljena od nekega vesoljnega Duha, ki ga New Age imenuje včasih Vesoljna Energija, drugič Vesoljni Duh in podobno. To naj bi bil naš Bog, katerega del bi bili tudi mi in celotno vesoljstvo. Ta nauk se imenuje panteizem — vse je Bog in Bog je vse, ki ga zgodovina filozofije pozna že iz davnih časov, ki pa se v človeku vedno znova pojavi. Je to nauk o Enoti in Celoti, kajti vse stvari so eno samo vesoljno bitje. Človek se mora zato čutiti del narave, človekov mikrokozmos je le del in odsev makrokozmosa, sveta v velikem. Temu odgovarjajoče mora človek tudi začeti misliti in čutiti, ne sme torej razčlenjevati in razdeljevati stvarnosti, temveč jo gledati in-

Lojze Peterle, prvi predsednik vlade samostojne Republike Slovenije pri argentinskem državnem predsedniku Carlosu Menemu v vladni palači.

Foto: Marko VOMBERGAR

Dr. Julij Savelli prejel najvišje slovensko cerkveno odličje

Nadžkofijski dom v Ljubljani, 4. julija 1992. Odličje svetega Cirila in Metoda, najvišje odličje Cerkve na Slovenskem, je podelil slovenski metropolit in ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar dr. Juliju Savelliju, ustanovitelju in dirigentu skozi dobo skoraj štiridesetih let — Slovenskega pevskega zbora Gallus v Buenos Airesu, za gojitev cerkvenega petja.

K podelitvi odličja so bili povabljeni poleg sorodnikov tudi ljubljanski pomožni škof Jožef Kvas, nosilca odličja akad. prof. dr. Primož Ramovš in prof. dr. Janez Oražem, člana Komisije za cerkveno glasbo dr. Mirko Cuderman, Tomaž Nagode, dr. France Oražem, dr. Edo Škulj in Jože Trošt ter prelat dr. Alojzih Starc, Jože Guštin in Janez Rihar.

tegralno, celotnostno. To pa dosežemo samo z intuitivnim spoznanjem, z neke vrste duhovnim gledanjem, ki se ne opira na umske razloge, ampak na neposreden duhovni stik s stvarmi samimi.

Doba Vodnarja

Po New Age je najvažnejši, še več, edini cilj človeštva, doseči popolno srečo. A to hoče New Age doseči na tem svetu, ne šele na kakšnem drugem, umišljenem svetu. New Age hoče človeštvo prepričati, da je prišel čas, ko vstopamo v to srečno Novo Dobo, ki nam bo prinesla to srečo. Tega prestopa človeštva iz dosedanje dobe, polne nasprotij in napetosti, v novo dobo, ki jo napoveduje New Age, ne more človeštvo niti preprečiti, ker gre za zgodovinsko nujnost. Lahko ga ga samo nekoliko zavremo. New Age to še drugače razlaga. Pravi namreč, da zapuščamo astrološko Dobo Ribe in vstopamo v astrološko Dobo Vodnarja. Za kakšne dobe? Gre za umišljene, astrološke mesece, katerih vsak traja nekako 2.100 let. Vesoljno leto, kakor ga naši astrologi računajo iz planetarnega sistema, traja 25.268 naših let. Je to čas, ki ga potrebuje miselno podaljšana zemeljska os, da prepotuje dvanajst zodiakovih znamenj. To kozmično, vesoljsko leto pa je spet razdelje-

no v dvanajst kozmičnih mesecev, katerih vsak traja, kot rečeno, malo dalj kot 2.000 let. Sedaj, proti koncu tega stoletja, naj bi se človeštvo nahajalo prav v času, ko zapuščamo kozmični mesec ali Dobo Ribe in vstopamo v novi kozmični, vesoljni mesec Vodnarja (Acuario). Zato se New Age imenuje tudi Doba Vodnarja.

„Nova vera za novo dobo“

Te astrološke dobe naj bi imele velik vpliv na celotno ravnanje človeštva. Če smo bili do sedaj ljudje nekako ujeti v individualnost — vsak je skrbel in se briga predvsem zase in za svoje interese, kar je med drugim povročalo tudi neprestano boje in napetosti med ljudmi in človeškimi skupnostmi, potem bo Doba Vodnarja ustvarila v nas neko

ново, planetarno zavest — zavest, da smo vsi ljudje, in ne le ljudje, temveč sploh vse stvari, tesno med seboj povezani, da torej delimo isto usodo, dobro ali slabo, da je torej skrb za nas sama istočasno skrb tudi za druge, za vse stvarstvo. Ta nova zavest, to novo gledanje na stvarnost, pa ne bo toliko sad našega lastnega prizadevanja, temveč bolj naravni proizvod te nove dobe, v katero vstopamo. In ker je Riba bila in je delno še simbol krščanstva (čeprav nima izvor tega simbola nič skupnega s kakšno astrološko dobo), smatra New Age konec Dobe Ribe tudi kot zaton krščanstva, čigar simbol je riba. New Age, Nova Doba bo torej imela tudi novo vero, novo religijo; ne več religije, ki bi delila ljudi in po-

Nadaljevanje na strani 287

Kakšna ZAKONCA SVA?

VITAL VIDER

POMOČ PRI OSEBNI RASTI

Pojdimo na novo področje, ki govori o stanju zakona. To pa je opora in medsebojna pomoč v osebni rasti. Zakon ne sme biti nekakšna kletka za človeka, ki se je poročil. Ne po človeški želji, še manj pa po božji zamisli ne more in ne sme biti tako. Zakon je za tistega, ki čuti, da je v ta način življenja poklican, po sebi velika možnost, da se v svojem življenju razvija še naprej. V zakonu na primer moški ostaja in mora ostati moški in se v tej moškosti še razvijati. Svojo moškost ob ženskosti svoje žene še bolj doživlja kot nekaj enkratnega in za ženo dopolnjujočega in osrečujočega. Če pa bi žena nenehno pričakovala in zahtevala, naj njen mož vendar ne misli in ne sklepa vedno znova po moško, ampak vedno bolj po žensko, da naj se veseli stvari in načinov ženske, ne moškega, bi bil mož oviran v svoji enkratnosti, ne pa podpiran v svojem razvoju. Obenem ne bi več bil svoji ženi pravo dopolnilo tistega, kar sama ni.

Zato si skušajta priznati, koliko je takšnega manjšega ali večjega „nasilja“ med vama bilo ali ga je še vedno. In če ga je veliko, je to za vaju slab znak, slaba ocena. Seveda je prav tako slabo, če mož od žene pričakuje podobno, da bo namreč vedno manj in manjkrat ženska v vsem, pač pa da naj že končno začne bolj „trezno misliti“, manj po žensko „čustvovati“, stvari gledati „širše“ in ne tako „drobnjakarsko“ itd. Ne, ni dobro, če je tako ali če je preveč tako, kajti tudi poročena ženska mora ostati zvesta sebi, svoji naravi, svojemu načinu mišljenja in govorjenja. In občutek, koliko je lahko takšna, kot je, je kazalo stanja vajine zakonske zveze.

Seveda pa ta pravica ali dolžnost, da si zagotovita možnost za zvestobo samemu sebi ali celo nadaljnjemu razvoju sebe tudi v zakonu, ni neobčutiljivost in neodzivnost ter pomanjkanje prilagajanja potrebam drugega. Čim bolj imata posluš drug za drugega,

tem bolj bosta lahko ostajala vsak sebi zvest. Bolj ko bi pričakovala nepotrebne in nemogoče spremembe drug pri drugem, bolj bi se počutila ogrožena in manj bi bilo obojnega — vajine nemotene enkratnosti in zakonskega sožitja, ki vpleta različnosti v en zakon.

Podpirala naj bi drug drugega tudi na drugih področjih, na primer pri izobrazbi, ki jo kdo ima ali si jo želi imeti. Najbrž tudi v različnih življenjskih obdobjih potrebujeta spodbudo, pomoč in razumevanje, da vsak za sebe po svoje raste in se razvija ter se počuti varen in podprt od sozakonca. Kolikšna je mera tega varnega ali manj varnega počutja, svobode v razvoju, tolikšna je tudi mera dobrega, zdravega, razvijajočega se zakona. Še posebej bi bilo treba biti pozoren na verski svet moža in žene, saj je ta svet skrajno oseben in spada med najbolj pretanjene dele človekove notranjosti. Kakor koli je odlično, če se zakonca versko dopolnjujeta in bogatita, je vendar pomembno, da si puščata drug drugemu največjo mero svobodnega osebnega razvoja. Vsaka prava svoboda spodbuja pravo ljubezen.

PRISRČNOST

Sedaj bomo vzeli v pretres zelo pomembno področje, na katerem se razkriva predvsem tisto počutje, ki ga nihče ne sebi ne drugemu ne more dolgo igrati ali prikrivati. To je mera prisrčnosti, ki vlada med vama.

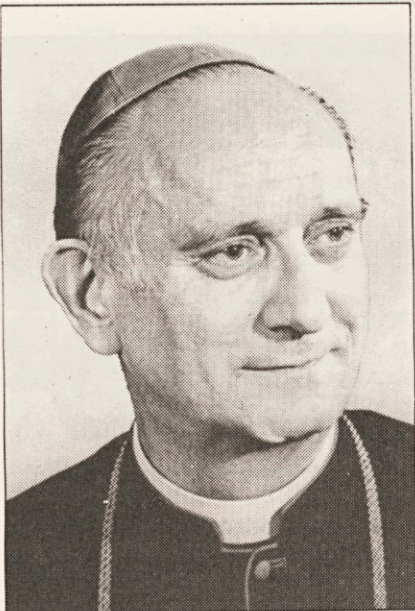
Prisrčnost vedno pomeni neko sproščenost, ko je človek brez skrbi in strahu takšen, kakršen je. To še ne pomeni, da je vedno brezhiben. Ni, pa vendar ve, da je tak dobrohotno sprejet, če že v določenem trenutku ne more ali ne zna biti drugačen.

Prisrčnost v odnosih kaže, da sta si drug drugemu — pri srcu. Srce pa vedno opraviči, če je že to opravičilo potrebno. Gre torej za neko obzirnost v napakah, spodrslijah in pomanjkljivostih. Napaki na eni strani skoraj redno sledi prizadetost na drugi. Prisrčnost pa ne zna biti prav prizadeta ali vsaj ne za dolgo, saj vendar ve, da sozakonec ni nalašč takšen, ampak da ne zmore biti drugačen, da mu je spodletelo. Prisrčnost pomaga človeku, da je ob takih trenutkih dobrohoten. Dobrohotnost pa tistemu, ki je storil napako, pomaga, da jo čimprej popravi. Prisrčen človek ali prisrčen odnos pomaga k neprizadetosti, saj ve, da se je to in to dejanje zgodilo mimo volje. In čemu naj bi si ga oteževala! Če pa že gre kdaj za kakšno težjo stvar — ali pa jo je sozakonec tako občutil — splošno prisrčno ozračje med zakoncema pomaga, da si hitro, čim hitreje odpustita. Največ, kar prisrčen odnos „dovoli“, da je še prisrčen, je „oblačnost“ do večera. Takrat se mora „zjasniti“. Nikoli ne bo dovolil, da se nesporazum ali prizadetost vleče v naslednji dan. Če ni tako, med vama ni prave prisrčnosti, si nista dovolj „pri srcu“.

K prisrčnemu ali dobrohotnemu odnosu med zakoncema sodi tudi, da dopuščata drug drugemu možnost utrujenosti ali nesposobnosti. Vsak človek ima nihanja, ko je za kakšno stvar zelo sposoben, zdržljiv, morda kar občudovanja vreden. Drugič mu pa ne gre. Včasih se pojavi življenjsko obdobje utrujenosti. Ali pa ga utruja celo življenje v dvoje. V prisrčnem zakonskem ozračju oba vesta za te pojave drug pri drugem in si jih dobrohotno in razumevajoče odpuščata. Zaradi tega ne delata napačnih sklepov ali ne grozita celo s kakšnim po-

NARODNO-KULTURNO PODROČJE

Drugo področje, kjer morajo biti mladi videti svoje poslanstvo in naloge, je narodno-kulturno. Tesna povezava kulture in narodnosti je utemeljena v dejstvu, da je vsak človek zakoreninjen v določenem narodu, njegovi zgodovini in samobitnosti, njegovem jeziku in življenjskih posebnostih. Sama po sebi je narodno-kulturna prvina nekaj takega, da je skupna vrednota za vse ljudi, ne glede na njihov svetovni nazor, ne glede na to, ali so verni ali ne. Vendar je posebno pri nekaterih narodih vernost tako močno povezana z narodno zavestjo in kulturo, oz. obratno, da tega skoraj ni mogoče

vračilom, saj vesta, da bo nihaj rahlo zablodelega prinihal nazaj, pa bo spet lepo ali celo lepše, ker ju bo naslednji nihaj ob dobrodelnosti pognal še nekoliko više.

V takem pristrčnem razpoloženju namreč njun odnos ne niha samo gor in dol, pa spet gor in dol in tako končno vedno v približno isti višini, ampak gor in dol v rahlem poševnem dviganju ali rasti zakonske pristrčnosti.

Morda bi se dalo zakonsko pristrčnost kratko izreči s stavkom: Ljubita drug drugega kljub napakam, včasih celo zaradi napak. Čutita namreč, kako se zaradi njih potrebujeta.

Gotovo je sad pristrčnosti tudi smisel za šalo. ●

Pismo slovenski mladini

ALOJZIJ ŠUŠTAR

ločiti. Vsaj v zgodovini to ni bilo lahko. To ne velja samo za judovski narod, kjer je bila in je vsaj deloma še danes narodna pripadnost prežeta z verskim prepričanjem, ampak tudi za nekatere druge narode. Pri Ircih npr. sta bila pripadnost katoliški Cerkvi in domačemu narodu kar najtesneje povezani. Nekaj podobnega pravijo o Špancih in Poljaki, pa tudi o Hrvatih in na drugi strani o Srbih v pravoslavni Cerkvi. Arabske dežele pa ravno danes izredno močno poudarjajo svojo narodno zavest in kulturo ter pripadnost islamu. Čim manj pa vera vpliva na zasebno in javno življenje, tem lažje je razlikovati med narodno kulturo in vernostjo in ju ločiti med seboj. Danes velja tudi pri nas: lahko je kdo dober in zaveden Slovenec, a je popolnoma neveren in obratno. Kako je bilo v zgodovini, kako sta bila povezana katoliška Cerkev in slovenski narod s svojo kulturo, je vprašanje zase. Tu ga ni mogoče obravnavati. Prav in potrebno pa je, da se mladi zanj zanimajo in skušate spoznati vso zgodovinsko resnico.

NARODNA ZAVEST

Na narodno-kulturnem področju je najprej potrebna svobodna temeljna odločitev, ki mora biti sad resničnega osebnega prepričanja in ne le od zunaj vsiljena. To je odločitev za slovenski narod, ponosna zavest, da smo sinovi in hčere slovenskega naroda, veselje in hvaležnost brez vsakega občutka manjvrednosti, a tudi brez vsakega ponašanja na račun drugih ali celo zaničevanja drugih. Kar priznavamo vsakemu narodu, to zahtevamo tudi zase: samostojno in svobodno, enakopravno in od vseh

priznано narodno življenje, jezik in kulturo, navade in posebnosti, ki obsegajo različna življenjska področja.

S tem pa je najtesneje povezana dolžnost, čim bolj spoznati slovenski narod, njegovo zgodovino, njegove kulturne vrednote, njegov jezik, njegove običaje in navade, sploh vse, kar je za slovenski narod pomembno in značilno. Sem sodi tudi poznanje slovenske zemlje, njenih krajev in naravnih lepote, njenih zgodovinskih spomenikov, pa tudi njenih nevarnosti propadanja.

Narod živi iz svojih korenin, ki sicer segajo v preteklost, a poganjajo v sedanost. Zato je treba poznati slovenski narod in njegov položaj danes, na domači slovenski zemlji, položaj in usodo naših ljudi v zamejstvu in drugod po svetu. Za vsa vprašanja se je treba zanimati: za statistične podatke o rasti in upadanju Slovencev, za izobrazbo, za šole in kulturne ustanove, za gospodarsko stanje, za družine, za delovna mesta, za uspehe v znanosti, umetnosti, športu in na raznih mednarodnih srečanjih, za politiko in mednarodni položaj, za socialna vprašanja, za pomoč revnim, za stanje Cerkve in razvoj vernosti, za sodelovanje z drugimi in za nevarnosti, ki naš ogrožajo od zunaj ali od znotraj. Čimbolj je treba širiti svoje obzorje in svojo izobrazbo, če hočemo kot dobri in zvesti sinovi in hčere slovenskega naroda izpolniti svojo zgodovinsko nalogo.

SODELOVANJE VSEH

Zanimanje in poznanje pa še ne zadoščata. Treba je pripravljenosti, da vsak tudi sam po svojih najboljših

močeh prispeva k ohranjanju in razvoju slovenskega naroda in njegove kulture, njegovega jezika, njegovega telesnega, duhovnega in nravnega zdravja. Skrbi za narod ne smemo prepuščati samo nekaterim tako imenovanim javnim delavcem, politikom, vzgojiteljem, znanstvenikom in drugim strokovnjakom.

Vsak se mora čutiti odgovornega in s svojim poštenim življenjem in delom prispevati svoj delež. Starši v družini in delovni ljudje po tovarnah, mladi in duhovniki, pa tudi ostareli, invalidi in bolniki, vsak ima svoje mesto in svojo vlogo. svojo odgovornost in svojo nalogo v narodno-kulturnem življenju. Seveda ne morejo vsi na enak način odločati in skrbeti za življenjski prostor in razvoj slovenskega naroda, a nihče se ne sme izločiti, kakor da njemu vse skupaj ni nič mar. Posebno mladi se morate zavdati svoje odgovornosti in jo sprejemati, jo uveljaviti z dejanji in sodelovati z vsi drugimi.

V skrbi za svoj narod, v ljubezni do njega in v zavzetem sodelovanju za njegov razvoj, ugled in uveljavljanje pa nikdar ne sme priti do preziranja ali zaničevanja drugih narodov, jezikov in kultur. Kar želimo in zahtevamo zase, priznavamo tudi vsakemu drugemu narodu in jeziku, majhnemu ali velikemu, bližnjemu

sosedu ali oddaljenemu ljudstvu. Seveda v sožitju raznih narodov in jezikov lahko prihaja do napetosti, nesporazumov, nasprotovanj, uveljavljanja sebe na račun drugih, tekmovanja in izpodrivanja, nezdravega nacionalizma in škodljivega šovinizma. To doživljajo naši rojaki v zamejstvu.

Kot od drugih nočemo nobenega nasilja nad narodom, jezikom, kulturo in samobitnostjo, tako se moramo tudi sami varovati, da drugim ne počenjamo stvari, ki jih sami zavračamo in obsojamo. Medsebojno razumevanje in spoštovanje, medsebojno priznavanje popolne enakopravnosti in vseh pravic, medsebojno prijateljstvo in pomoč so edina pot do mirnega sožitja v pravičnosti in ljubezni ter do lepše prihodnosti.

NAŠ JEZIK

Navadno ima jezik svojo posebno vlogo pri utrjevanju in ohranjanju naroda in njegove zavesti in pri razvoju narodne kulture. Zato je tudi skrb za čist, klen, lep in plemenit jezik ena velikih dolžnosti. To ne pomeni samo, da se čim bolj naučimo pravega slovenskega jezika in da se v njem nenehno izpopolnjujemo. To tudi ne pomeni samo za vračanja tujih besed, tujega sloga in

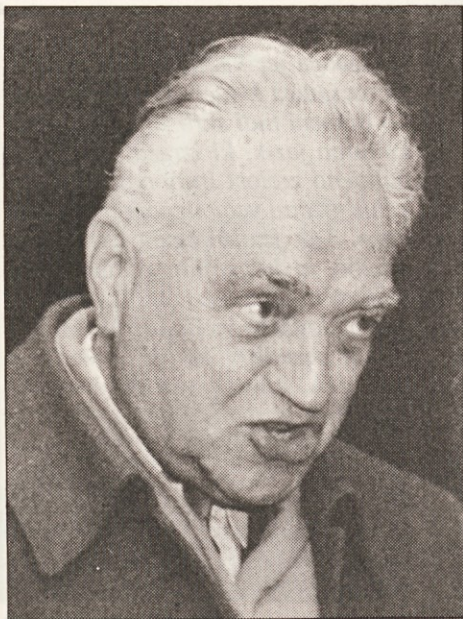
spaćenega jezika, ki je le še neužitna mešanica z vseh mogočih strani. To pomeni tudi skrb za zdrav, zares kulturn jezik, ki izraža in potrjuje duhovno zrelost in nravno prizadevanje za čim večjo izpopolnitev človeka. Tak jezik vzgaja človeka in družbo, ju dviga, jima prinaša srčno kulturo in jima ostri čut in smisel za prave človeške vrednote. Ne samo v pisani besedi, in v javnih govorih in pridigah, ampak v medsebojnem pogovoru si moramo prizadevati in se vzgajati za pristen in čist slovenski jezik.

Še zadnjo nalogo je treba omeniti, to je zanimanje in skrb za naše rojake po svetu. Vse premalo mislimo na to, koliko naših ljudi živi v zamejstvu, v Italiji, Avstriji in na Madžarskem, koliko jih je začasno ali stalno v raznih deželah po Evropi, v obeh Amerikah in v Avstraliji in celo po Aziji in Afriki. Zanimanje za naše rojake po svetu, povezava z njimi, vsakovrstna pomoč, da bi ostali zvesti svojemu narodu in veri svojih očetov, da bi se v tujini ne izgubili, bi moralo biti sestavni del naše narodne zavesti, posebno še pri mladih. Družine, ki imajo zunaj svoje člane ali sorodnike, sosede ali dobre znance, bi se morale zaradi teh vezi še bolj zanimati za rojake na

Ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar je sprejel na škofijskem dvorcu letošnjo Rast XXI.

Ostanite zvesti vrednoti, tako narodni kakor verski!

JOŽE ŠKERBEC

Spoštovani in dragi prof. Rebula, Slovenci v Argentini smo veseli, da ste nas obiskali in da vas lahko tudi osebno spoznamo, saj vas že dolgo let poznamo in cenimo kot vrhunskega kulturnika, pokončnega Slovenca in prepričanega katoličana. Prosim vas, da bi spregovorili tudi za bralce DŽ.

Kako bi na kratko predstavili Slovence na Tržaškem? Kako je tam prisotno slovenstvo? In kakšni so odnosi do tržaških Italijanov? V preteklosti menda italijanska cerkvena hierarhija ni bila vedno naklonjena slovenskim vernikom, drugače pa je s sedanjim tržaškim škofom Bellomijem. Ali teče proces tihe asimilacije naprej?

Slovenci na Tržaškem so narodnostna skupnost, ki zaradi razpršenosti po raznih strankah na volitvah komaj afirmira svojo navzočnost (komaj kakšen procent, manj kot obrobni republikanci in liberalci), čeprav jih je dejansko še nekaj deset tisoč. Slovenstvo je bilo nekoč prisotno v kmetstvu in še bolj v delavstvu. Oba sloja sta se stanjšala, posebno delavstvo, ki se je zmeraj hitro asimiliralo, največji asimilacijski sunek pa mu prizadela Resolucija Informiboroja l. 1948. Velika večina tržaškega delavstva je namreč potegnila s Stalinom, se pravi z italijansko Partijo. Slovincem v njej je že slovenska šola postala „nacionalistična“, kar je povročilo tragičen osip, posebno v Miljskih hribih. — Odnosi do tržaških Italijanov? Na vsakodnevni ravni incidentov praktično ni in sožitje je normalno. Tudi v višji kulturi je prišlo do zblizanj, kakršnih nekoč ni bilo. Nenaklonjen nam ostaja dnevni tisk (dnevnik *Il Piccolo* — ta z dolgo protislovensko tradicijo in *Trieste Oggi*). Cerkev je na zadnji sinodi proglašila slovenščino za

enakopravno in škof Bellomi se je navezal na častno tradicijo svojih predhodnikov Bartolomasija in Fogarja, ostaja pa seveda nespodbudna dediščina njegovega predhodnika Santina. — Da, proces tihe asimilacije teče naprej, čeprav manj intenzivno kot na Koroškem.

In kakšno je versko stanje med rojaki na Tržaškem? Katere so svetle in obetajoče strani slovenske verske skupnosti in katere največje težave? Kako si razlagate pomanjkanje duhovnih poklicev?

Versko stanje med Slovenci na Tržaškem je milo rečeno slabo, ostro rečeno pa porazno. Verjetno predstavljamo najbolj razkristjanjen del slovenskega prostora. Samo pri nas pride do določenih pojavov boljševiske primitivnosti, kakor je bila na primer proslava Titove stoletnice z nastopom takšne prikazni, kakršna je Mitja Ribičič. Svetle in obetajoče strani slovenske verske skupnosti? Težko jih je videti kje. Morda v peščici mladih intelektualcev, ki prirejajo „Drago mladih“ in v Mladiki urejajo prilogo Rast. Kako si razlagamo pomanjkanje duhovnih poklicev? Pač s poganizacijo, ki je zajela naš tukajšnji prostor, in ob narodni vrednoti na široko uničevala tudi versko. Da ne govorim o našem biološkem upadu. Naše šole so žalostno poseljene z edinčki...

Prepričan sem, da veliko pomenijo ponedeljkovi kulturni večeri, ki jih prireja Društvo slovenskih izo-

bražencev, pa vsakoletni študijski dnevi Draga in revija Mladika. Kaj bi vi k temu pripomnili in dodali?

Kulturni ponedeljki, vsakoletna Draga, revija Mladika — to so res razveseljive postavke naše katoliške navzočnosti, a to je praktično tudi vse, kar slovensko krščanstvo na Tržaškem kulturnega zmora. No, letos smo po prizadevanju prof. Simčiča prišli tudi do Socialnih dni. Izpod njegovega peresa se nam tudi obeta študija o dr. Gosarju. Nekaj pozitivne lahko pričakujemo od prenavljajoče se salezijanske postojanke na Opčinah. Naj dodam, da smo laiki čutili premajhno zanimanje duhovščine za naše delo: na ponedeljkovih večerih je bil duhovnik, če izvzamem kakšno „službeno“ navzočnost, redkejši pojav, tudi če je predaval teolog.

Kakšne odnose in povezave imate z matično Slovenijo? Kako bi očrtali njeno stanje in dogajanja v njej? Vam je v narodnostnem in kulturnem pogledu v oporo?

Tudi pred demokratizacijo smo imeli z matično (nerezimsko) Slovenijo zelo tesne stike: na naših kulturnih ponedeljkih so pogosto nastopali predavatelji iz domovine: prav tako v Dragi. Danes so seveda naši stiki vse drugače sproščeni. Vsaj moralno nam je domovina v dosti večjo oporo kot prej.

Stiki z Goriško so najbrž tesnejši. Kaj pa s Koroško?

Današnja Gorica žal ni predvoj-

na Gorica, kulturno je osirotela, zato je pretok z njo bolj šibak. Njen Katoliški glas se le počasi izvija iz svoje malce abstraktne perifernosti v živo aktualno glasilo. Pač pa pomeni trajen in dragocen kulturni dosežek Primorski biografski leksikon goriške Mohorjeve družbe. — Stiki s Koroško so zaradi razdalje seveda manj tesni, poživljajo pa jih „koroški“ in „primorski dnevi“, ki se vsakoletno izmenjavajo med obema območjema.

Pozorno smo brali vaše knjige V Sibilinem vetru, Zeleno izgnanstvo, Jutri čez Jordan, Gorje zelenemu drevesu, Snegovi Edena kot tudi vaše dnevniške zapise v Oblakih Michigana in Vrto bogov kot sedaj v Celovškem zvonu. Videti je, da vas tudi v leposlovju bolj kot sama fabula zanima razmišljanje o človeku, o smislu življenja, o Bogu, o vrednotah. S prodorno mislijo in tenkočutnostjo dojemate stisko in bivanjska vprašanja človeka sedanjega časa in mu nakazujete zanesljivo humano in krščansko iskanje odgovorov. Ali velja ta vtis?

Mislím, da je vaš vtis pravičen. Umetnost mi veliko pomeni, a premalo za poln življenjski smisel. Smisla mojemu življenju ne more dati.

V Divjem golobu ste po vojni v Sloveniji menda prvi oblikovali v leposlovju pozitivni lik katoliškega duhovnika. Vašo knjigo Smer — Nova zemlja je škof Ambrožič označil kot najboljšo sodobno apologetiko katoliške vere in Cerkve. Lik svetniškega škofa in misijonarja Ireneja Friderika Barage ste zgodovinsko verno pa umetniško vzorno predstavili v Duhu Velikih jezer, pravkar ste izdali knjigo o Slomšku v Pastirju prihodnosti, sedaj pa nameravate prikazati še izredno duhovniško osebnost Jakoba Ukmarja. Krščanska duhovnost in svetost vam mora tudi kot mislecu in umetniškemu ustvarjalcu veliko pomeniti. Kaj bi dejali k temu?

Krščanska svetost me je zdavnaj zamikala. Hagiografija mi je postala domače branje, kakor je komu kriminalka. K temu branju me je posebno pritegnil klasik hagiografije, Francoz Trochu, s svojo znanstveno

natančnostjo, literarno eleganco in versko poglobljenostjo. Svetnik se mi zdi zanimivejši kot vsak umetniški in znanstveni genij, kaj šele kot kakšna politična ali vojaška veličina. To pa zato, ker je svetost, genialnost srca, redkejša od vsake druge vrste človeške genialnosti.

Od vaših gledaliških del smo gledali na odru v Buenos Airesu Pilatovo ženo in Duha Velikih jezer, na knjižnih policah pa imamo zbirko dramskih del z versko tematiko Savlov demon, slišali smo pa, da ste napisali še več iger ali dramatiziranih del za slovensko tržaško radijsko oddajo. Presenetljivo je, kako z lahkoto prehajate iz ene literarne zvrsti v drugo. Ali ste poleg romanov, črtic, dram, esejev, predavanj pisali tudi poezijo?

V mladih letih sem pisal tudi poezijo. Danes ne čutim potrebe po tem, ker vso poetičnost, kolikor jo zmorem, lahko dajem v prozo, ki je moje običajno izrazilo. Naj dodam, da se mi je pesniška forma odtujila tudi spričo degradacije, v katero je zdrknilo toliko današnjega pesnikovanja.

Ali so literarni kritiki v Sloveniji redno in pravično ocenjevali vaša dela?

Redno mojega dela literarni kritiki niso spremljali. Več mojih del je padlo v brezodzivnost. Koliko pa so moja dela ocenjevali pravično, o tem

ne morem soditi. *Nemo iudex in causa propria.*

Živo in z osebno prizadetostjo spremljate tudi dogajanja v Sloveniji in se v poglavju Na prepihu v Družini odzivate nanje. Kako bi strnjeno očrtali versko, miselno in kulturno stanje na Slovenskem?

Kot veliko pogorišče, kjer katolištvo dejansko ostaja edini rastljinjak življenjskega smisla in humanistične evropskosti.

Pred leti ste obiskali zdomce in izseljence v Severni Ameriki. Med nas v Argentino ste prišli prvič ob Dnevh slovenske kulture v teh dneh. Prvič ste prišli v osebno stik s posamezniki in z našo organizirano narodno in versko skupnostjo. Program je bil natrpan in utrujajoč, vendar upam, da ste kljub temu osebno zadovoljni. Ali bi nam zaupali svoj vtis o srečanju s to našo „Slovenijo v svetu“ in izrazili svoje želje in pričakovanja o naši prihodnosti?

Vračam se presunjen nad kvaliteto vašega slovenstva in vašega krščanstva. Po vaši zvestobi in portvovalnosti se moremo samo zgledovati. Kot manjšinec, ki dejansko živim sredi umiranja slovenstva in krščanstva, znam to, kar sem videl, še posebej ceniti. Argentinski Sloveniji morem želeti samo, da bi nam tudi v drugem rodu ostala vzor zvestobe vrednoti, tako narodni kakor verski.

Dekleta sanjuške folklorne skupine po nastopu v teatru San Martín ob zaključku Dni slovenske kulture. Foto: Marko VOMBERGAR

V sredo 24. junija 1992 je v 78. letu starosti umrl v Buenos Airesu dr. Jože Dobovšek, zelo ugleden in spoštovan mož in dolgoleten javen delavec.

Rodil se je 4. januarja l. 1915 v Ljubljani kot šesti otrok v družini. Njegov oče je bil preparator v Slovenskem narodnem muzeju v Ljubljani. V tej stroki je bil veččak in je vpejal v njej mnogo koristnih novosti. Bil je tudi navdušen metuljar, ki je o metuljih mnogo pisal v strokovne domače in druge evropske revije. Na tem področju je bil priznan strokovnjak, ki je ostvaril lepe zbirke metuljev velike vrednosti in so še danes ohranjene v Narodnem muzeju v Ljubljani. Predstavljajo do danes najlepšo zbirko metuljev na slovenskem ozemlju. V tem svojem delu je odkril pri nas do njegovega časa nepoznanega črnega metulja. Bil je mož, ki se je ukvarjal tudi s fotografiranjem in je postal priznan fotograf.

V prvi svetovni vojni (1914-1918) je bil mobiliziran in je kot vojak padel v bojih v Bosni, nekaj dni po rojstvu malega Jožka. Ovdovela mati je posihmal morala sama skrbeti in se močno truditi, da je preživela vsch šest otrok, jih vzredila in vzgojila in tudi vse izšolala. V težkih vojnih letih zelo težka skrb in delo. Vsi so dovršili univerzitetne študije v Ljubljani.

Dr. Jože Dobovšek

FRANCE PERNIŠEK

Jože je obiskoval ljudsko šolo na Vrtači v Ljubljani, klasično gimnazijo je l. 1931 končal z maturo. Po maturi je obiskoval abiturientski tečaj „Zbornice za trgovino, obrt in industrijo“. Na ljubljanski univerzi je študiral pravo in je l. 1939 promoviral z odliko.

V dijaških in akademskih letih je bil zaveden in požrtvovalen član dijaškega in šempetrskega Orla in član dijaške Marijine kongregacije pri jezuitih. Z voditeljem Marijine kongregacije p. Venčeslavom Vrtovcem ga je vezalo vdano in zvesto prijateljstvo. Bil je tudi član Akademškega Orla in Športnega kluba Planina, v katerem so se po razpustu Orla zbirali člani bivšega šempetrskega Orla.

Ves čas je ostal zvest papeškim smernicam in priporočilom v zadržanju do komunizma. V tem pogledu je ostal zvest katoliški fant in mož v vsem svojem življenju.

Po končanih pravnih študijah je naredil na ljubljanskem deželnem so-

dišču enoletno prakso kot notarski pripravnik, nato je bil imenovan za pravnega referenta v centralnem tajništvu Delavske zbornice v Beogradu, kjer ga je doletel nemški napad na Jugoslavijo (l. 1941). Takoj je bil mobiliziran kot rezervni sodni oficir jugoslovanske armade. Po okupatorski zasedbi Jugoslavije je bil uslužben pri Prevodu (prehranjevalnem uradu) v Ljubljani.

Med vojno se je meseca februarja l. 1944 poročil s Ljubljankom iz Trnovoga Pavlino Ulrich. Zaradi protikomunističnega delovanja so ga komunisti smrtno zasovražili in naredili nanj tri poskuse atentata. Pri enem jih je sodelovalo 15. Rešil se je, toda moral se je umakniti. Od marca l. 1944 je živel v Švici v raznih delavskih taboriščih. V tem času se je tudi vpisal na ekonomsko fakulteto državne univerze v Zürichu. Ves čas svojega bivanja v Švici je bil v tesni povezanosti s škofom dr. Gregorijem Rožmanom in z dr. Mihom Krekom, katerima je bil že od nekdaj zvesto vdan.

Leta 1946 se je njegovi ženi posrečilo priti v Švico s prvorojencem Jernejem. V Švici se je mnogo posvečal slovenskim izseljencem v Franciji, Vestfaliji, Belgiji in Holadnski. Skupaj s pokojnim kaplanom Šinkarjem in še živečim duhovnikom Nandetom Babnikom in znameniti tenoristom Ostaševskim je z lastnim vozilom prevozil vse te dežele in našim ljudem naredil zelo veliko uslug. Obiskovali so tudi Slovence, ki so že od l. 1929 živeli v okolici Berlina.

L. 1948 sta z ženo in otrokom zapustila Švico in se izselila v Argentino ter se takoj vključila v slovensko skupnost. Zaposlil se je kot fotograf. Ker je bil v svobodnem poklicu samostojen in neoviran, se je takoj vključil tudi v javno delo med katoliškimi slovenskimi izseljenci. Sodeloval je kot aktiven odbornik v Društvu Slovencev, podpiral in naročal ves slovenski katoliški emigrantski tisk in se redno udeleževal tudi verskega življenja.

L. 1948 sta z ženo in otrokom zapustila Švico in se izselila v Argentino ter se takoj vključila v slovensko skupnost. Zaposlil se je kot fotograf. Ker je bil v svobodnem poklicu samostojen in neoviran, se je takoj vključil tudi v javno delo med katoliškimi slovenskimi izseljenci. Sodeloval je kot aktiven odbornik v Društvu Slovencev, podpiral in naročal ves slovenski katoliški emigrantski tisk in se redno udeleževal tudi verskega življenja.

Dr. Jože Dobovšek s soprogo go. Pavlino roj. Ulrich ob družinskem prazniku 24. aprila, 2 meseca pred smrtjo, s svojimi sinovi in snahami ter hčerko in zetom.

NAŠI DOHODKI

V prvih mesecih po izgonu iz domače hiše nam je pomagala gotovina, ki sta nam jo pustila oče (iz junijske pokojnine) in Tine s plačo, ki mu jo je izplačal konzorcij Slovence za 3 mesece naprej. Gdč. Nanutova mi je izplačala iz Vzajemne posojilnice hranilno vlogo (s psevdonomom). Ko so po treh tednih dovolili zopetno odprtje trgovin, sem odprla tudi jaz našo, t. j. Vladino trgovino s šolskimi potrebščinami na Poljanski cesti 13; vodila sem jo pod svojim dekliskim imenom Vera Remec. Ti dohodki so nas zopet podprli za nekaj časa. Ker je primanjkovalo blaga, sem šla večkrat v Zagreb, da sem po posameznih trgovinah nabrala po nekaj škatelj barvic, svinčnikov in podobno. V Zagrebu sem prvič prenočevala v Domagoju, pozneje pa bila gost tete Marije in Angele, pri Jelki Vesen-

ja in delovanja. V Argentini so se jima rodili še trije otroci: Jože, Martin in Pavlinka. Z zglednim življenjem, s pridnim in požrtvovalnim delom, z modrim in uspešnim gospodarjenjem v izvrševanju poklicnega dela nam je bil vsem zgled vzornega, zavednega Slovence; dajal nam je zgled pravega moža.

Boga je otel nasilne smrti. Ob uri, ki mu jo je vnaprej določil, ga je nenadoma poklical k sebi. Našel ga je čuječega in dobro pripravljene. Dopršil je delo, tek dokončal, vero ohranil in prejel je plačilo — neminljiv venec zmage.

Devet let v rdečem rajju

VERA REMEC DEBELJAKOVA

jakovi. Nakupljeno blago sem v težkih kovčkih privlekla v Ljubljano in ga shranila doma (v Kersnikovi ulici). Ker sem računala, da nas bo prav kmalu zopet dosegla zaplemba tudi trgovine, sem blago le sproti dnevno po nekaj kosov nosila tja. Ob zaplembi sem rešila vsaj to blago, ki sem ga potem prodajala največ s pomočjo bivše sejmarke, tašče g. Horvata, umrlega v Argentini. Že v začetku odprtja sem opazila, da imam stalno nadzorstvo: tajni policiji, t. j. OZNI, je bilo javljeno, „da stalno prinašamo in odnašamo iz trgovine pakete“, in da sem že na seznamu sumljivih oseb, kandidatov za zapor. Ta spisek je videl možev nečak, ko je imel na OZNI opravke. Zapora me je rešila tisti čas razglašena splošna amnestija. Kljub tenu smo imeli nad nami še vedno nadzorstvo: Vera Albrehtova, žena pesnika in pisatelja Albrehta, stanujoča v sosedni Rdeči hiši (zares znotraj in zunaj rdeči) na Poljanski cesti 15. (Bila je celo moja učiteljica tipkanja v Trgovski šoli, kjer me je očitno že tedaj zapostavljala in mi bila nenaklonjena.) Na mitingu za okraj Poljane v Ljudskem domu je protestirala: „Kako je mogoče, da ima žena pobeglega s tremi otroki (!) še vedno trgovino?!“ Prav kmalu zatem sem dobila obisk Ivana Bahovca, trgovca s pisarnškimi in šolskimi potrebščinami s sv. Jakoba trga, ki me je kot pooblaščenec Zaplombenega centra dobesedno vrgel iz trgovine, in to brez predložitve kakšnega sodnega odloka, niti ni vpričo mene sestavil zapisnika o inventarju. V trenutku sem morala oditi iz trgovine, nisem smela vzeti s seboj ne dokumentov ne dnevnega izkupička, niti svoje jopice. Zaplemba je motiviral samo z izjavo, da trgovina ni moja in da sem jo protipostavno uporabljala! So morali poiskati pač tak izgovor oz. opravičilo zaplembe. Če bi bila Vlada doma, bi jo sedaj

gotovo zaprli — saj jo je OZNA že iskala v Kersnikovi ulici — in jo obrodila na zapor in zaplemba premoženja zaradi njenih protikomunističnih predavanj na ljubljanskih šolah.

Odslej smo si pomagali s prodajo rešenega blaga in vsega, kar smo mogli pogrešiti. Prav kmalu smo začeli dobivati pakete, najprvo od uca Jakoba Debevca, lastnika in urednika Ameriške domovine v Clevelandu, od Katoliške lige v New Yorku, ki jo je vodil dr. Basaj. Po vselitvi l. 1948 v Argentino so nam začeli pošiljati naši domači redne pakete. Večino poslanega sem prodala v tedanji Komisijski trgovini. Mami je Mohorjeva družba izplačala honorar za nov ponatis Mohorjeve kuharice (dogovor mame z Jankom Modrom). Knjiga je izšla že po mami smrti leta 1957 kot tretja izdaja Mohorjeve Kuharice. Leta 1971 je pri Mohorjevi družbi v Celju izšla knjiga „Kuharica“, ki so jo priredile Milena Motoh, Mira Šilc in Anica Šušteršič. Knjiga je nekoliko obširnejša kot so bile mamine „Mohorjeve kuharice“ ter opremljena z merami potrebnega materiala, večina receptov samih pa je dobesedno prepisanih iz prejšnjih maminih izdaj (seveda brez našega dovoljenja). Že v Argentini sem pozneje zasledila v „Rodni grudi“ oglas nove izdaje „Varčna kuharica“, izdane leta 1915 v Jugoslovanski knjigarni pod imenom M. R. Ker sem se knjige spomnila in imela originalen izvod celo s seboj, sem si nabavila novo izdajo, ki je bila z naslovom vred točen ponatis mamine. Na našo pritožbo je avtorica rekla, da je iskala pisateljico, da pa je v Ljubljani nihče ni poznal, in tudi ne v Mohorjevi družbi v Celju ne! Pač pa je imel ponatis na zadnji strani overitev Narodne knjižnice, kjer je navedeno mamino polno ime Marije Remec.

Omenjeni honorar nam je služil za kritje stroškov mamine preselitve

v Srbijo, nas drugih pa v Argentino.

Teta Angela nam je darovala lep znesek, ko je prejela dediščino po umrlem bratu Lojzu Škulju v Ameriki. Nad vse smo bili ganjeni, ko nas je na Viču obiskal pokojni profesor Ivan Dolenc in nam prinesel znaten del pokojnine, ki jo je po dolgem času iztožil.

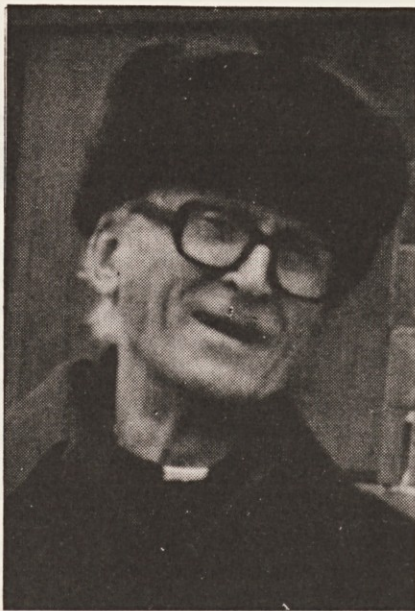
Po letu 1952 je mama iztožila izplačevanje stanarine, izvirajoče iz pravice do stanovanja v zaplenjeni hiši, kar je zopet pomenilo reden mesečni prispevek, čeprav ne velik — sprva le 150 dinarjev! Poznalo se pa je, ko so izplačali to stanarino tudi za nazaj od leta 1948 dalje.

Po posredovanju dr. Donate Capudrove, bivše sodnice, takoj po „osvoboditvi“ vržene s sodišča in tedaj uradnice pri Mestnem uradu za zbiranje odrezkov mesnih nakaznic, za Bežigradom, sem dobila poldnevno službo tudi jaz na tem uradu. S tem delom sem imela ugodnost, da sem sicer na skrajno nizko odmerjeno izkaznico dobila nekoliko boljše meso pri drugih mesarjih, medtem ko sem morala na Viču čakati več zgodnjih jutranjih ur, da sem končno dobila košček žvarovine. Pri kontroli mesnih odrezkov sva z Donato ugotovili krajo celega teleta, kar sva naznanili upravniku. Ker je bila mesarica ofarka, se ji ni nič zgodilo, le plačati je morala celega teleta.

Čeprav se nas je začela večina znancev ogibati, so nam vendarle ostali zvesti nekateri dobri prijatelji in nas niso pozabili. Celo bližnji sosede, kot jezuit p. Vrtovec in naša neposredna soseda Emano in Marička Haynetova sta nas obiskala.

Prenekateri so nam pomagali z živežem, posebno s sadjem. Pošiljali so nam cele košare grozdja, hrušk, pridelke svojih vrtov. Gospa Žibert-Čeponova, teta Angela, celo Karolina Butara nam je nekoč poslala zabojček grozdja! Teta Minka nas je zalagala z drvimi, da nismo nikdar trpeli zaradi mraza, tudi drugi moževi sorodniki nas niso pozabili. Veliko oporo smo imeli v maminem bratu, stricu Francetu, in njegovi ženi Pepci, ki sta nam bila v vseh teh žalostnih letih zares toplo zatočišče, gospa Osanova, vdova gimnazijskega ravnatelja, nam je hranila živila, krompir itd., gospa Rantova obleko. Obe sta zelo pogosto obiskovali našo

PISALI SO NAM

mamo. Letnarjeva Slavica in ga. Osanova sta skozi leta dovoljevali Meti uporabo klavirja za vaje.

Največjo, zlasti moralno oporo pa smo poleg brata Milčeta imeli predvsem v gospe Rusovi, Julki Valantovi, Ančki Lampičevi, Rezi Remijaševi. Niso se bale zasledovanja, ampak so nam vedno z vso ljubeznijo nudile svojo ljubezen in pomoč. Mama je pogosto hodila na obisk k sestrični pisateljici F. S. Finžgarja, gdč. Anici, ki je pisateljici gospodinjila. Čeprav je bila mama dolgoletna sotrudnica pri Mladiki s pisanjem kuharskih receptov, se Finžgar nikdar ni zavzel za nas. Zaradi teh obiskov sva se z mamo večkrat sporekli.

Večkrat sem se zadržala pri svoji mladostni prijateljici Julki Šuštarjevi, kjer sem se srečavala tudi z gospo Meri Leskovčevo, vdovo po polkovniku Kokalju. Tudi njo so iz očetove hiše preselili v drugo stanovanje.

Najbolj nam je bila naklonjena narava sama: brezplačno nam je nudila na Gorjušah sladke rdeče jagode, gobe, kolikor smo si jih zaželeli, v Dvoru pri Polhovem Gradcu cele gozdove borovnic, na Golovcu prvovrsten kostanj... Očitno smo čutili, da nas On, ki hrani ptice pod nebom in ribe v morju, ni — pozabil!

Po vrnitvi iz Rusije se nam je oglasil misijonar Jože Cukale DJ s prijaznimi vrsticami, fotografijo in dvema poezijama, ki smo ju objavili v septembrski številki naše revije.

POTREBNO JE PREŽIVETI...!

Mali slovenski narod je prvič v svoji zgodovini doživel, da se je postavil na lastne noge. Rekel je: „Na svoji zemlji svoj gospodar in nikomur hlapec!“ Na to smo ponosni in se veselimo tudi mi, ki sedaj živimo v tujini.

Toda zelo nas boli in sramoti, da mlada država gradi svojo bodočnost na krvi nedolžnih otrok, ko stavlja v ustavo nož, da tako likvidira bodoči slovenski rod, ki bi želel in moral polniti košček našega slovenskega raja.

Na bodočnost našega naroda in države se kliče vnebovpijoče prekletstvo in to vse dotlej, dokler bo v njej famozni 55. člen, katerega obsoja vsa zdrava svetovna javnost. Končno nič čudnega. Pogledati je potrebno samo relief na pročelju slovenskega parlamenta, pa boš videl, kakšni možje v njem sedijo in nas vodijo.

Med vojno in po njej je bila likvidirana naša slovenska inteligenca. Prva slovenska vojska je našla svoje počivališče v Kočevskem Rogu in drugih njej sličnih jamah in grobiščih. Ostalo je samo božanstvo Lenina, Stalina in Tita, dokler se niso končno spremenili v ma-like.

Da bi se lažje spominjali na te črne dni naše zgodovine, so naši vredni poslanci poskrbeli za praznik „OF“ kot večni spomin na dni strahu, terorja in sramote. Namesto da bi bila rešiteljica izmučenega naroda, je z njim polnila naša brezna, uničevala našo bogato kulturno dediščino in postavljala na njeno mesto „heroje“ krvavih rok.

Predlagam, da bi se na dan „OF“ po vseh naših cerkvah opravljalo celodnevno čiščenje v zadoščevanje in blagoslov novi državi.

Bivši tovariši in njihovi potomci bi zopet želeli pod „triglavsko trobojko“ vzpostaviti novi, nam dobro poznani raj. Za dosegne ne izbirajo sredstva. LAŽI, KLEVETAJ, ODGOVARJAJ, ŠTRAJKAJ! Nekaj se bo že prijelo. Važno je, da ne pride na površje „KLERIKALI-

VINKO ZALETEL 80-LETNIK

V Vogrčah na Koroškem je v nedeljo 19. julija obhajal svojo osemdesetletnico tamkajšnji župnik Vinko Zaletel, duhovnik ljubljanske nadškofije. V lepo okrašeni farni cerkvi sv. Florijana je slavljenec ob udeležbi vernikov daroval zahvalno mašo. Slavnostni govornik dekan Kristo Srienc je jubilara opisal kot odličnega duhovnika, prijatelja mladine in izredno postrvovalnega kulturnega delavca med koroškimi rojaki, ljubljanski kanonik Melhior Golob pa je Zaletelu voščil v imenu nadškofa Suštarja. Po maši so pred cerkvijo v prisrčni akademiji mladi farani z recitacijami in ob spremljavi orkestra naslikali slavljenčevo življenjsko pot, v imenu Krščanske kulturne zveze mu je čestital dr. Zerzer, v imenu družbe pa tudi drugi ugledni predstavniki.

Vinko Zaletel se je rodil 20. julija 1912 v Št. Vidu nad Ljubljano, v Škofjih zavodih je maturiral 1931 in bil

posvečen 1936. Maja 1945 se je pred partizani umaknil na Koroško in deloval kot duhovni pomočnik po raznih župnijah, največ v Št. Jakobu v Rožu in Škocijanu ob Kolpinskem jezeru. Dobro se je vživel v tamkajšnje razmere, prehodil in prefotografiral je vso

Koroško, ljudje so ga vzeli za svojega. Ob diapozitivih je imel po Koroški kar 2000 predavanj (napravil je več kot 30 tisoč diapozitivov), režiral 110 iger in imel prek 40 radijskih predavanj. Obiskal je rojake na vseh celinah sveta in jih z besedo ob diapozitivih seznanjal z rojaki po drugih deželah. Svoja doživetja je opisal v 3 knjigah: Po Indiji sem in tja, Po Afriki in Južni Ameriki, Po Daljnem Vzhodu. Za veliko delo, ki ga je opravil na Koroškem, mu je Krščanska kulturna zveza leta 1985 podelila visoko priznanje — Tischlerjevo nagrado. Med prijatelje v Argentino je rad prihajal in se med nami počutil kot doma. zaradi dveh očesnih operacij in hude poškodbe na enem očesu je skoraj slep, vendar še vedno opravlja vse duhovniške dolžnosti v Vogrčah, kjer je od 1957 naredil veliko. Jubilar je znan kot izredno plemenit in pokončen človek, zaveden Slovenec in res dober duhovnik.

Prijatelju Vinku Zaletelu k visokemu življenjskemu jubileju in bogatemu duhovniškemu, narodnemu in kulturnemu delu čestita tudi revija Duhovno življenje.

NOVOMAŠNIKA TONE BURJA IN ANDREJ POZNIČ

Slovenska skupnost v Argentini je vesela in zdravo ponosna, da sta iz njene skupnosti izšla dva letošnja slovenska novomašnika. Zavedamo se, kaj pomeni zakramentalno duhovništvo za

ZEM“. Vendar je samo on ohranjal in ohranil samobitnost našega naroda in mu iskreno želel preživetje rdečih dni. Ko bi tovarištvu vladalo še 45 let, bi se naša lepa Slovenija spremenila v severno deželo južnih bratov.

Prepričan sem, da bo naš preživel, kljub zloglasnemu začasnemu 55. členu. Poštene slovenske matere bodo še naprej velikodušno poklanjale svoji domovini nove člane in vojake, ki jo bodo branili.

Bog nam daj poštenih in modrih voditeljev, ki ne bodo iskali samo svoje slave in prestiža, temveč dobro vseh, ki živijo v naši slovenski samostojni državi.

Ciril Zajec, Beograd

duhovnika osebno in za versko skupnost. Duhovnik je posvečen Bogu, se preda Gospodu, ga Sveti Duh prežame, je nad njim in ga napolnjuje.

Duhovnik najprej sam s seboj, s svojo osebnostjo posvečuje svet, še bolj kot s svojim delom. Njegova molitev, obhajanje mašne daritve iz zakramentov in blagoslavljanje ves svet navezuje na Boga. Duhovnik je poklican in obdarjen, da je blizu Boga. Je pa duhovnik seveda za službo božjemu ljudstvu, da vernike z globokim spoštovanjem do njihovega človekovega in krščanskega dostojanstva uči, posvečuje in duhovno vodi. Težko si predstavljamo, kako bi bilo z našo skupnostjo brez slovenskega duhovnika. Zato je vsako novomašno slavlje za nas res nekaj enkratnega.

Novomašnik Tone Burja se je rodil 20. marca 1967 v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu. Osnovno in srednjo šolo je obiskoval v farni šoli Marije Kraljice v Slovenski vasi. V Misijonskem zavodu je bil 5 let. Po srednji šoli je vstopil k lazaristom in odšel 1985 v noviciat v Beograd. Redovne

zaobljube je napravil 1990, v duhovnika pa je bil posvečen v ljubljanski stolnici 29. junija letos. Novo mašo je pel 5. julija v Radovici, nato v Moravčah, v Slovenski vasi v Argentini pa v nedeljo 23. avgusta. V kasteljansčini mu je pridigal njegov stric Franc Burja, frančiškan, v slovenščini pa župnik Jože Bokalič CM. Med mašo je pel cerkveni zbor pod vodstvom Jožeta Omahna. Po skupnem kosilu so bile v cerkvi pete liturgije in blagoslov. Prva služba bo v Smartnem pri Slovenj Gradcu.

Novomašnik Andrej Marko Poznič je bil rojen 2. julija 1966 v Buenos Airesu. Obiskoval je slovensko Slomškovo šolo in Srednješolski rečaj ravn. Marka Bajuka. Po srednji šoli 1983 se je najprej vpisal na inženirsko fakulteto Buenosaireske univerze, leta 1986 pa odšel v ljubljansko semenišče in bil 29. junija 1992 posvečen v mašnika. Novo mašo je imel 5. julija na Vrhniki, ponovil pa v nedeljo 30. avgusta v slovenski cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši v Buenos Airesu. Pridigal mu je delegat slovenskih dušnih pastirjev prelat dr. Alojzij Starc, pel pa je med mašo zbor

Gallus pod vodstvom Anke Savelli-Gaser. Po slavnostnem kosilu je bila v cerkvi pobožnost petih lavretanskih litanij in blagoslov. Po vrtnitvi v Slovenijo je nastopil prvo službeno mesto v Novem mestu - Kapitelj.

Novomašnikoma želimo osebnega duhovniškega zadovoljstva v njunem življenju in plodnega dušnopastirskega delovanja.

IZ SLOVENIJE

Posvetitev slovenskega naroda Mariji so opravili slovenski škofje na praznik Marijinega vnebovzjetja, 15. avgusta, v prvem letu slovenske samostojnosti; posvetitev so opravili na Brezjah, na Sveti Gori in na Ptujski gori, hkrati pa tudi na drugih božjih poteh ter v župnijskih in samostanskih cerkvah.

Blagoslovitev nove kapele na Kredarici na Triglavu je opravil nadškof Šuštar v sredo 19. avgusta ob somaševanju mnogih duhovnikov in navzočnosti okrog 5 tisoč vernikov.

Srečanje kristjanov treh dežel je bilo letos v Sloveniji in sicer na Rakovniku v Ljubljani v soboto 22. avgusta; somaševanje je vodil nadškof Šuštar, ob njem pa so bili celovski škof Kapellari in videmski nadškof Battisti in številni duhovniki; bogoslužje je bilo v 5 jezikih: slovenščini, italijanščini, nemščini, furlanščini in latinščini; srečanje je imelo geslo: „Močni v veri — trdni v upanju.“

Iz naše

KRONIKE

Rojaki iz San Martina so v nedeljo, 2. avgusta, praznovali žegnanje in ga povezali z otroškim dnevom in družinsko nedeljo.

25-letnico smrti Janeza Kalana, prvega dušnega pastirja ramoške verske skupnosti, so se ramoški verniki spomnili v nedeljo, 9. avgusta; pri sveti maši je dušni pastir Jože Škerbec govoril o liku katoliškega duhovnika, po maši pa je predsednik Slomškovega doma lic. Marjan Schiffrer govoril o Kalanovi osebnosti in njegovem dušnopastirskem delovanju.

Društvo Pristava je imelo 9. avgusta svoj 26. redni občni zbor.

Kratko duhovno obnovo za srednješolke je 15. avgusta, na praznik Vnebovzete, v Slovenski hiši vodil dr. Lojze Kukovica.

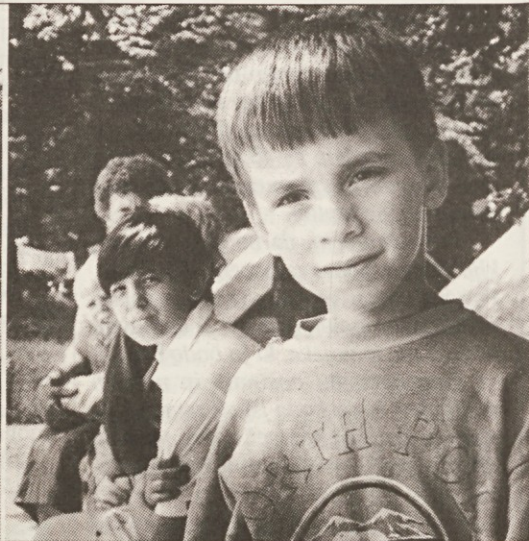
XXIII. mladinski glasbeni večer v organizaciji SDO in SFZ je bil v Slovenski hiši v soboto 15. avgusta; v 1. delu so nastopili orkester Slovenske vasi, harmonikar Franci Samsa, pianista Damijan in Valentin Markež, pevska skupina s Pristave (Gabrijela Čamernik, Martin Križ, Dominik Oblak, Marko Petek in Gabi Rant) ob spremljavi Miha Klemena na kitaro in Ivana Vombergarja na klavirju, pevci solisti baritonist Matej Debevec, sopranistka Anica Rode in basist Luka Debevec ter pevska skupina iz Somškovega doma; v 2. delu so peli Luka in Matej Debevec v duetu,

Mladinska skupina SPZ Gallus pod vodstvom Anke Savelli-Gaser in Mladinski pevski zbor iz San Justa pod vodstvom Andreja in Andrejke Selan, igrala pa sta pianist Ivan Vombergar in orkester Rock and polka; v hali pred dvorano je bila mladinska likovna razstava Lučke Voršič-Bidone, Lučke Bogataj, Pavle Korošec-Brandan, Robert Finka, Ivana Jermana, Helene Klemenc, Klavdije Nose, Mirjam Oblak, Tilke Močnik-Papež, Toneta Pauliča, Veronike Sparhakl in Sonje Zorko.

Romanje v božjepotno svetišče lurške Marije v Santos Lugares je vsako leto eden največjih verskih shodov; tudi letos se je v nedeljo 16. avgusta zbralo veliko ljudi; pobožnost smo začeli z rožnim vencem pred lurško votlino in ga molili s prepletanjem Marijinih pesmi med procesijo v gornjo cerkev; po petih litanijah Matere božje sta z župnikom Jožetom Škerbcem somaševala Marjan Bečan iz Münchna in dr. Edo Škulj iz Ljubljane, ljudsko petje pa je ob organistu Gabrijelu Čamerniku vodila skupina mož in fantov; po pridigi smo obnovili posvetitev Mariji; sveto obhajilo je delilo 5 duhovnikov; lepe vreme je pripomoglo k številni udeležbi in lepemu razpoloženju pri tej mogočni vsakoletni Marijanski pobožnosti.

Koncert Mašanega pevskega zbora Gallus iz Celovca je bil v Slovenski hiši v soboto 22. avgusta; zbor je pod vodstvom prof. Jožeta Ropitza zapel v dveh delih sporeda pesmi Gallusa, Brucknerja, Wolfa, črnsko duhovno, avstrijsko-nemško, predvsem pa slovensko zborovsko in narodno pesem; program je napovedoval Miha Gaser,

Slovenija. Taborišče za bosanske begunce v Črnomlju. Begunci iz Bosne.

dobrodošlico sta koroškemu Gallusu izrekla dr. Julij Savelli in predsednik ZS prof. Tine Vivod, v imenu gostov pa sta spregovorila predsednik Krščanske kulturne zveze dr. Janko Zerzer iz Celovca in duhovnik Ivan Olip; med 1. in 2. delom je zaigral instrumentalni trio Drava.

Koroški zbor je obiskal tudi rojake v Bariločah in Mendози, v Velikem Buenos Airesu pa tudi Slovensko pristavo, Slomškov dom v Ramos Mejiji, Slovenski dom v San Martinu, Naš dom v San Justu, Hladnikov dom v Slovenski vasi ter dom Triglav predvojnih naseljencev.

Ob 100-letnici 1. slovenskega katoliškega shoda je bil naslov predavanja Avgusta Horvata na 6. kulturnem večeru SKA v Slovenski hiši 29. avgusta.

NEW AGE...

Nadaljevanje s strani 276

vročala med njimi napetosti in celo verske boje, kot to New Age očita krščanstvu, temveč neko vesoljno, vseobsegajočo religijo, nekako zmes najboljših in za nas vse sprejemljivih elementov iz dosedanjih verstev. Sicer pa bo glavno načelo nove vere: kar se zdi prav in koristno, to veruj! Tako bo imel vsakdo lahko svojo lastno vero, da je le ne bo skušal drugim vsiljevati. Vera ne sme biti več vzrok sporov in medsebojnih napetosti, temveč vez, ki naj povezuje vse ljudi v eno samo veliko človeško družino.

Brez dogem in moralnih načel

Nova vera bo seveda brez dogem in brez obveznih moralnih načel, saj bo praktično tudi razlika med dobrim in slabim izginila. Človek bo svobodno mislil in delal, kar bo hotel. Vodilo ga bo eno samo načelo, takorekoč prirojeno, globoko zasidrano v novi zavesti: Misli in delaj za svojo srečo, a pri tem ne oviraj drugih pri istem prizadevanju.

Ta na videz humanitarna ureditev sveta New Age hoče ustvariti v svetu neki Novi Svetovni Red, z eno samo svetovno vlado in z eno samo svetovno, od vseh sprejeto vero. Padle bodo vse razlike, vse meje, ki so nas do sedaj ločevale in razdvajale. Utopija pravega raja na zemlji! Ena več od tolikih, ki jih je človeštvo že poznalo!

(Konec prihodnjič)

Mladinski dan v Carapachayu je bil v nedeljo 23. avgusta, v San Martinu v nedeljo 30. avgusta, v Castelarju v nedeljo 6. septembra, v San Justu pa v nedeljo 13. septembra.

Na duhovniškem sestanku je 26. avgusta govoril prelat dr. Alojzij Starc o svojih vtisih ob svojem prvem obisku Slovenije.

Rožmanov dom v San Justu je praznoval svojo obletnico v nedeljo 30. avgusta s sveto mašo, kratkim kulturnim programom in skupnim kosilom.

Sv. maša in komemoracija za pok. gen. Leona Rupnika, dr. Lovra Hacina

in sodelavce je bila v Slovenski hiši v nedeljo, 6. septembra. Po maši je pred spomenikom junakom govoril Tone Brulc.

Dr. Taras Kermauner je na 7. kulturnem večeru SKA 12. septembra predstavil svojo knjigo-trilogijo "Slovenski čudež v Argentini".

Univ. prof. dr. Andrej Fink je na roditeljskem sestanku Slomškove šole v nedeljo 13. septembra govoril o gojitvi slovenskega jezika v družini.

Dr. Lojze Kukovica je na 8. kulturnem večeru SKA 27. septembra govoril o sodobnem gibanju New Age. ●

Veseloigra „Trije vaški svetniki“ na karapačajskem odru v režiji Tineta Kovačiča, igrana meseca septembra lani.

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Kako bomo zagrizli v sončno prihodnost, ko pa nam v želodcu leži še neprebavljena preteklost.
- Domovina vam bo večno hvaležna za tisto, česar zanjo ne boste več storili.
- Če so dolžni nedolžni, ni čudno, da smo nedolžni dolžni.
- Imel sem prav. Ali mislite, da mi bodo to lahko odpustili?
- Direktor: Res so hudi časi. Vsak dan teže ugotovim, od kod veter piha.
- La kako bi mogla biti oblast v rokah delavcev, saj morajo imeti oni roke proste, da lahko delajo.
- Dobro je, da mladina ne ve, kaj vse so nam v preteklosti obljubljali.
- Bolj ko jih kujemo v zvezde, bolj je mračno.
- Vsi smo enaki. Ali res noče biti nihče malo boljši?
- Denar odpira vrata in zapira usta.
- Besede so temeljni kamen za zidanje gradov v oblakih.

„Bral sem v časopisu, da vaše podjetje išče blagajnika.“

„Ja, iščemo dva blagajnika.“

„Kako pa to, da dva?“

„Bivšega in prihodnjega.“

*

„Ali mislite, da prinese poroka na petek srečo?“

„Ne vem, zakaj naj bi bil ravno petek izjema.“

*

„Obisk smo dobili.“

„Kako pa to veš?“

„Slišim mamo, ki se smeje očetovim šalam.“

*

Mojster vajencu, ki je pravkar zaključil učno dobo. „Tako, Tone, odslej ne boš več pometal ti, ampak boste pometali vi.“

*

„Ugani, kaj sem ti dobrega skuhal, možiček!“

„Tončka, ne zahtevaj preveč! Še po kosilu mi večkrat ne uspe uganiti, kaj je bilo dobrega, kako naj uganem že pred kosilom?“

*

Med zakonci.

„Danes si pa strašno dinamičen in vitalen. Že trikrat si kihnil in dvakrat zazelhal.“

*

malo
za
šalo

Najprej maldinska maša v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši, nato pa srečanje z mladino v dvorani, kjer se je pelo in igralo, da je bilo veselje... Foto: Marko VOMBEGAR

Ob cesti se paseta dve kravi. Mimo pripelje cisterna, na kateri je zapisano: Pasterizirano homogenizirano mleko z dodatnim vitaminom A. Pa se obrne prva krava k drugi:

„Ali dobiš tudi ti ob takem avtu občutek manjvrednosti?“

*

Na cesti.

„Oprostite, kaj pa je tisto tamle: fant ali dekle?“

„Ne dovolim vam, da bi se norčevali iz moje hčerke!“

„Oprostite, nisem vedel, da ste njen oče!“

„Kakšen oče! Jaz sem njena mati.“

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIVA

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo (dr. Alojzij Starc).

Urednik: Jože Škerbec;
tehnični urednik: Stane Snoj - Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Stavljene in oblikovanje: MALIVILKO - Telefaks: (54-1) 362-7215 - Tiska: Talleres Graficos VILKO S.R.L., Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires, Argentina

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Ivan Marn, 131 A Treview Dr. Toronto M8W 4C4, Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentina za leto 1992: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Luis Starc, Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires, Argentina.

ZGORAJ: XXIII. Glasbeni večer. Ivan Vombergar pri klavirju. — Pristavska skupina poje. — Desno zgoraj: Duet bratov Luka in Mateje Debevec.

Foto: Marko VOMBERGAR

DESNO SPODAJ: Instrumentalni orkester „Drava“ med odmorom slavnostnega koncerta koroškega „Gallusa“ v Slovenski hiši.

Sobota, 22. avgusta. Slavnostni koncert koroškega „Gallusa“ pod vodstvom prof. Jožeta Ropitza v Slovenski hiši. — Foto: Marko VOMBERGAR — Spodaj: Za konec koncerta sta oba „Gallusa“ — koroški in argentinski — skupno zapela pet pesmi.

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana (dr. Luis Starc). Director: José Skerbec - Ramón L. Falcón 4158 - (1407) Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Composición y armado: MALIVILKO - Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L., Estados Unidos 425 - (1101) Buenos Aires - Argentina